CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And behold, I come quickly; and my reward is with me, to give every man according as his works shall be." Rev. 22 : 12

DECEMBER 9th 1960 - No. 473 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

KERK EN WERKLOOSHEID

Door Rev. D. N. Habermehl

Werkloosheid is niet iets van de laatste jaren; de kerk heeft op haar tocht door de eeuwen steeds weer deze sombere werkelijkheid ontmoet. Perioden van massale werkloosheid waren vooral de tijd van de ineenstorting van het Romeinse Rijk en de tijd van de uitgang van de Middeleeuwen.

De geschiedenis van het Diaconaat leert ons, dat de kerk zeer vindingrijk is geweest in de hulpverlening; op alle mogelijke wijzen heeft ze getracht, de nood der werklozen te lenigen.

Bijv. door

1. het verstrekken van maaltijden (er waren kloosters, waar dagelijks meer dan duizend mensen per dag werden gevoed);
2. het verstrekken van wekelijkse ondersteuning in geld (vooral sedert de Kerkhervorming);
3. het verstrekken van *voorschotten* teneinde de werklozen in de gelegenheid te stellen hun oude beroep weer op te vatten (sedert de Kerkhervorming, bijv. bij Luther, in Straatsburg en in Neurenberg);
4. optreden tegen Gilde-dictatuur, waardoor sommige, m.n. kleine, ambachtslieden soms in het nauw werden gedreven (vooral Luther);
5. Gilden en Overheid wijzen op hun roeping ten deze;
6. bemiddeling bij de werkverschaffing (bijv. in Straatsburg);
7. werkverschaffing in inrichtingen, die door de kerk zelf worden beheerd, of in nauwe samenwerking met de kerk door de Overheid zijn opgericht (bijv. Innere Mission; het Spinhuis te Amsterdam);
8. vakscholing.

In de bloeitijden van het Diaconaat heeft de kerk zich niet verloren in discussies over taken en grenzen, maar ze heeft geholpen overal waar geholpen moest worden; tegelijkertijd heeft ze de andere instanties, die er waren (Gilden, Overheid) opgeroepen om zich de nood der mensen aan te trekken; zodra aan deze oproep dan gehoor werd gegeven, trok de kerk zich terug en richtte zij zich weer op andere noden.

De oorzaken van de Werkloosheid konden door de kerk niet worden aangegrepen; die waren geheel van maatschappelijke aard; aan de andere kant heeft de kerk zich toch niet beperkt tot het verstrekken van maaltijden en ondersteuning. Het is er haar nooit om gegaan, om de werkloze werkloos te *houden*, maar integendeel, om aan zijn werkloosheid zo spoedig mogelijk een eind te maken. Vandaar het geven van voorschotten, het bemiddelen bij het vinden van werk (reeds in de tweede Eeuw) en het zelf scheppen van werkgelegenheid in uiterste gevallen; vandaar ook hier en daar het ter hand nemen van de Vakscholing.

EN WAT DOET DE KERK VAN NU?

Een blik in de geschiedenis maakt ons wel beschaamd; wij hebben, in vergelijking met wat het geweest is, maar een *mager* Diaconaat in onze kerken. Gelukkig komt het hier en daar weer tot een nieuwe bezinning op het priesterlijke ambt; moge in die bezinning dan ook de zorg voor de werklozen betrokken worden.

Wat zouden wij dan daadwerkelijk voor de werklozen in onze Gemeenten kunnen doen, afgezien van de ev. nodige ondersteuning in geld?

In de eerste plaats denk ik dan aan de arbeidsbemiddeling: in iedere Gemeente moet er iemand of moet er een Commissie zijn, die nauwkeurig op de hoogte wordt gehouden van de werkloosheid in de Gemeente; het moet een gewoonte worden, dat men hem even opbelt, als men zonder werk is geraakt. Anderzijds moet hij het ook weten, wanneer ergens een betrekking vrij is of binnenkort vrij zal komen. De Gemeente moet hiervoor rijp worden gemaakt, door er desnoods elke week in het Bulletin iets over te schrijven; het moet de eerste gedachte bij allen worden, zodra zij horen van een open plekje ergens: "gauw even een telefoontje naar . . ."

In kleine Gemeenten is er haast geen betere figuur voor dit werk te vinden dan de predikant; in de grote Gemeenten zal er misschien een (kleine!) commissie voor moeten komen. Het spreekt vanzelf dat deze commissie niet slechts moet afwachten; zij moet de Gemeente in, en steeds weer de stand van zaken zelf opnemen. Want de situatie kan soms met de dag veranderen.

Het zal duidelijk zijn dat dit zuiver diaconaal werk is.

In de tweede plaats denk ik aan het geven van Voorschotten, teneinde iemand aan werk te helpen, of om het mogelijk te maken, een bepaalde cursus te gaan volgen. Een kerk, die dit doet, beweegt zich in de lijn der geschiedenis, en weet vorm te geven aan haar diaconale roeping in onze tijd.

Of deze voorschotten renteloos zullen zijn of niet, en hoe de terugbetaling zal worden geregeld, is geheel een zaak van de practijk en zal grotendeels afhangen van het bepaalde geval.

In de derde plaats ligt er een roeping voor de kerk tot werkverschaffing, indien de Maatschappij daarin faalt. Ik weet alleen niet, hoe ik dit zou moeten uitwerken. In het verleden heeft de kerk hier wel aan gedaan; kunnen wij als excuus aanvoeren, dat het Maatschappelijk bestel in onze dagen zoveel ingewikkelder is dan het vroeger was? Ik ben er niet helemaal zeker van.

Wel kunnen wij er op attent zijn om mensen, die zonder werk zijn, in te schakelen in een of ander kerk- of Kingdomwerk. Naar mijn gedachte doen we dat veel te weinig. Hier kunnen bijzondere mogelijkheden liggen voor het Evangelisatiewerk en voor het werk voor de Christelijke school en de Christelijke Vakbeweging ter plaatse.

En dan in de laatste plaats moet de kerk ook in onze tijd de Overheid en ev. andere maatschappelijke instanties voortdurend de roeping voor ogen houden om het een ieder mogelijk te maken, door arbeiden in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Laten onze kerken zich over deze zaak maar eens officieel wenden tot de verschillende Overheden; en laten we bijv. onze volle steun geven aan regeringsmaatregelen als Winterwerk, te werkstelling van oudere werkkrachten e.d.

Dat wij als kerken onze stem moeten verheffen tegen sociale misstanden (bijv. Union-dictatuur; fraude ten aanzien van de Unemployment Insurance; onbillijkheden in deze werkloosheidsverzekering; een oncristelijke ontslagpractijk; etc.) spreekt vanuit de Schrift en geschiedenis vanzelf. Maar dan moeten wij het ook DOEN.

Onze kerken konden veel meer oog hebben voor haar sociale roeping. In dit opzicht houden wij ons licht zo onder de korenmaat. En verzuimen wij zo onze van God ontvangen roeping.

Moge de Here ons wakker maken en ons weer bereid doen zijn tot hulp aan wie hulp behoeft; opdat wij als kerken Zijn Beeld weer gaan vertonen, opdat Zijn Gestalte mag oprijzen midden in een zuchtende wereld.

Een luchtfoto van het interessante en belangrijke werk, dat op het ogenblik in vol bedrijf is aan de South Saskatchewan River Dam. Ongeveer 748 mannen zullen ook gedurende de wintermaanden werken aan dit project, waardoor een groot gebied van Saskatchewan zowel van electriciteit als van water zal worden voorzien. Het werk ondervindt veel belangstelling van toeristen; er komen er gemiddeld 450 per dag een kijkje nemen.

GEBED

in tijden van werkloosheid

Barmhartige God en Vader in Christus, wij bidden U, dat Gij U wilt ontfermen over de werklozen, die Gij hoofd voor hoofd en gezin voor gezin kent; Gij weet waar zij wonen.

Wij wentelen hun nood en verdriet op U; help Gij hen uit hun nood en geef hun werk, opdat de hoop en de blijdschap in de gezinnen terugkeren.

Wij vragen dit niet om onze eigen schuld en verantwoordelijkheid van ons af te werpen. Gij roept heel de wereld, maar allereerst Uw Kerk tot bekering, ook in de zondige verwrongenheid van het maatschappelijk leven, zoals die in de werkloosheid van duizenden aan de dag treedt.

Maar zolang deze ontwrichting voortduurt, dragen wij de slachtoffers daarvan aan U op, die alleen waarachtig helpen kunt, omdat alle dingen in Uw machtige hand zijn.

Leer ons elkanders lasten te dragen en alzo de wet van Christus te vervullen, en maak het waar in Uw Kerk, dat, als één lid lijdt, al de andere leden mede lijden. En wanneer het U behaagt hen nog verder te beproeven, wil Gij dan in en door die beproeving hun geloof, hoop en liefde aanwakkeren en louteren, naar Uw belofte, dat de verdrukking volharding uitwerkt, en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop. En de hoop beschaamt niet, omdat Uw verlossende liefde in ons hart is uitgestort.

Hoor ons, o God, om Jezus' wil.

Amen.

(Uit het Dienstboek voor de Ned. Herv. Kerk)

SPOORWEGEN IN MOEILIJKHEDEN

De dreigende staking van 111.000 "non-operating employees" (niet aan de treinen werkende werknemers) van de Canadian Pacific en de Canadian National Railways is alleen maar uitgesteld, niet afgewend. Het blijft een belangrijk nationaal probleem.

Bij het nazoeken van de achtergrond ervan komt men tot zovele zijwegen, die hier en daar doodlopen, dat men geneigd is, de moed op te geven, aangezien het meer op een doolhof, dan op een weg lijkt; er schijnt geen uitkomen aan te zijn.

Intussen heeft de regering ingegrepen door een verbod tot staking tot 15 Mei 1961, in de hoop dat voor die tijd het verschil tussen werknemers en directie opgelost kan worden. De Union heeft daarop ter elfder ure vrijwillig besloten, niet tot staking over te gaan.

De oorsprong van deze dreigende spoorwegstaking ligt in November 1958, toen de Board of Transport Commissioners de twee grote spoorwegmaatschappijen een 17 procent verhoging van vrachttarieven toewees om een vroegere loonsverhoging op te vangen.

De regeringen van acht provincies haastten zich naar Ottawa om bij het Kabinet protest aan te tekenen, aangezien het Kabinet de beslissende bevoegdheid heeft om voorstellen van de Board of Transport Commissioners aan te nemen of te verwerpen. Het Kabinet luisterde vriendelijk en welwillend naar de pleidooien van de vertegenwoordigers van de verschillende provincies, maar ging daarna accoord met het voorstel van de Board.

Hierop verrees een luid gehuil van twee kanten; de producenten zowel als de consumenten, welke beide het gelag moesten betalen van de hogere vrachtkosten. Toen zag de regering, dat het tijd werd om te luisteren. Op 9 December 1958 kondigde de waarnemend prime minister Howard Green (bij afwezigheid van prime minister Diefenbaker, die op een wereldreis was) de vorming van een Royal Commission aan, met de opdracht, het gehele terrein van spoorwegvervoer onder de loupe te nemen. Hij zei, dat het de bedoeling van de regering was om zowel voor de acute situatie een oplossing te vinden als wel om in het algemeen de problemen van het spoorwegwezen op lange termijn onder ogen te zien en er een oplossing voor te zoeken.

De 17 procent verhoging van de vrachtkosten werd verzacht door een subsidie van 20 millioen dollar, welke voor 1 jaar geldig was, maar sindsdien is verlengd tot 30 April 1961. Tevens kondigde de regering een "bevriezing" aan van alle verdere verhogingen van vrachttarieven. Een rapport van de Royal Commission werd verwacht

(Vervolg op pag. 2)

350 JAAR

King James Version

In Lambeth Palace werd de vorige maand een vergadering gehouden van leiders van de verschillende Engelse kerken om de plannen te bespreken voor de herdenking van het feit dat 350 jaar geleden de officiële Engelse bijbelvertaling (de King James Version) het licht zag. De vergadering werd gepresideerd door de aartsbisschop van Canterbury en was samengeroepen door de Britse Raad van Kerken en het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap.

Een uitvoerend comité werd benoemd. De voorgestelde activiteiten houden in de organisatie van bijbel-weken, tentoonstellingen, lezingen en herdenkings-diensten.

De Spoorwegen

(Vervolg van pag. 1)

tegen het midden van 1960, maar de commissie "zit" nog steeds en er kan nu niet eerder dan in Maart op een rapport gerekend worden.

Vorig jaar in November begonnen de "non-ops" te onderhandelen voor een nieuw contract. Een arbitrage-commissie onder voorzitterschap van Hon. Justice J. V. H. Milvain van Alberta hoorde beide kanten en gaf een meerderheidsrapport uit met een aanbeveling van een loonsverhoging van 14 cent per uur. Maar toen in November van dit jaar het oude contract afliep, was de overeenstemming tussen de directies en de werknemers nog niet bereikt en de unions riepen toen een staking uit, die beginnen zou op 3 December.

Dat de regering deze stakingsdreiging uitstelde bij wetsbesluit doet verwachten, dat de regering hoop heeft op een oplossing van de zijde van de Royal Commission, hoewel de geschiedenis van voormalige Royal Commissions inzake spoorwegproblemen zulk een optimisme niet rechtvaardigt. En de tegenwoordige Royal Commission staat voor dezelfde moeilijkheden als haar voorgangsters.

De spoorwegen worden voortdurend geconfronteerd met toenemende concurrentie van vrachtauto's en vrachtvliegtuigen. Bovendien verliezen ze steeds meer hun passagiersvervoer. Tegelijkertijd blijven de kosten stijgen door steeds nieuwe loonsverhogingen.

In deze situatie is het onvermijdelijk, dat de vrachtprijzen omhoog gaan om de stijgende kosten te dekken. Daar komt dan nog bij, dat de meeste concurrentie van vrachtauto's ondervonden wordt in de centrale provincies van Canada, waardoor de spoorwegen gedwongen worden, in die provincies ook hun tarieven laag te houden als ze willen blijven concurreren, zodat de Maritieme provincies en het uiterste Westen de klappen krijgen in de vorm van extra hoge treintarieven. Een probleem dat hiermee nauw samenhangt is de overeenkomst van de Crows Nest rates, waardoor het de spoorwegen verboden is, de tarieven te verhogen voor het vervoer van graan uit de prairies naar de exporthavens.

Nederlandse fabrikant erkent waardevolle taak der emigranten

Iedereen in Nederland wil graag aan Canada verkopen, "maar" zegt men dan, "wij moeten het van de Canadezen hebben, niet van dat handjevol Nederlanders!" En toch, hoe uitermate belangrijk is "dat handjevol Nederlanders" gebleken voor de toename van de invoer in Canada van typisch Nederlandse producten, welke bij Canadezen ingang konden vinden omdat ze door Nederlandse emigranten bij deze waren geintroduceerd.

De firma Buisman is in dit opzicht altijd al een witte raaf geweest. Velen, die per boot naar Canada kwamen, herinneren zich ongetwijfeld nog het kleine busje Buisman dat hun bij hun vertrek als afscheidsgroet werd meegegeven. Geen wonder dan ook, dat in tal van Nederlandse en Nederlands-Canadese gezinnen in Canada het busje Buisman een trouwe huisgenoot is gebleven en niet alleen om de blijkbaar nog steeds ongeëvenaarde kwaliteit van het product als zodanig.

De prijsvraag, waarover U thans advertenties in ons blad zult gaan aantreffen, beoogt, naar men ons mededeelde, de doeltreffende introductie van de nieuwe, speciaal voor Canada ontworpen, Buisman-verpakking. Met de toename van de export naar dit land is namelijk gebleken, dat het klimaat, zowel als andere factoren, wat de verpakking van dit product betreft speciale eisen stelden. Buisman heeft zich toen zeer serieus op een vanuit Canada geadviseerde aanpassing ingesteld en het resultaat daarvan is o.a. deze nieuwe verpakking. Hoe velen immers denken dat wat goed is voor Holland, ook maar goed moet zijn voor Canada en vinden extra moeite om aan de eisen van een speciale markt te voldoen overbodig.

Wat de voorwaarden voor deze prijsvraag betreft echter, lijken ons een paar goede tips in het voordeel van onze lezers.

Ten eerste: die blikjes kunnen eenvoudiger worden opgestuurd t.z.t., als men eerst met een blikopener de bodem verwijdert en dan het overgebleven hulsje plat stampt (het lijkt heel wat, 4 lege Buisman-blikjes, maar U heeft immers tot 1 Juni a.s. tijd en lekkere koffie drinken is geen straf!). Ten tweede: het lijkt ons een goed idee om evtl. Canadese kennissen, die men met Kerstmis of bij voorkomende andere gelegenheden een kleine attentie wil bewijzen, een "aangekleed" busje Buisman (nieuwe verpakking!) ten geschenke te geven en dan te vragen of ze het lege busje voor U willen bewaren in plaats van het na gebruik weg te doen. U heeft ze dan eerder alle vier bij elkaar!

In elk geval een stimulerende prijsvraag, die succes verdient.

Voor de Farmers

De Farm Forum

Ze zijn weer gestart. Het eerste onderwerp was:

"De komende 10 jaren". Iedere Maandagavond kunnen we deze radio-uitzending hier beluisteren.

De Farm Forum Clubs bestuderen en bespreken vragen en problemen die met de farm in verband staan.

Enkele onderwerpen van het laatste jaar waren:

1. Wat kunnen wij doen om de vlucht van de farms tegen te houden, vooral in Alberta?
2. Hoe helpen wij de jonge farmers aan geld om te starten?
3. Hoe groot moet een farm zijn om er een "living" op te maken?
4. Moeten wij meer cooperatief gaan werken?
5. Hoe kunnen wij het grote prijsverschil tegen gaan van farm tot gebruiker?

Dit zijn slechts enkele voorbeelden.

Hoe werken ze? De meest gangbare gewoonte is dat men bij toerbeurt bij een farmer aan huis komt; buurtgezelschappen.

Elke week krijgt de Secretaris de vragen toegestuurd van het hoofdbestuur over het onderwerp dat die avond ook over de radio komt. Men beluistert gezamenlijk de panel-discussie.

Na de radiouitzending verdeelt men de leden in verschillende groepen en vormt zich een eigen mening. Nadien bespreekt men verschillende inzichten en tracht dan zodoende een eigen rapport samen te stellen. Al die rapporten worden opgestuurd en de eerstvolgende radiouitzending wordt in grote lijnen aangegeven wat men dacht van hetgeen men besproken heeft. Leerzame avonden vaak, in verschillende opzichten.

In de eerste plaats leert men zijn buren kennen, hun denken, hun motieven, hun inzicht en opvatting. Veel kan men leren als men wil luisteren en zijn ogen open heeft. Ook kan men zich vaak verbazen over hun kortzichtigheid en hun opvatting wat of de taak der Overheid is. En bedroeven dat men God overal buiten laat als het over het dagelijks leven gaat. De dodelijke gespletenheid als het gaat tussen natuur en genade. Religie is voor de Zondag zegt men. Vaak ziet men de Bijbel op tafel liggen, maar men opent het niet om bij dat Licht de vragen te bezien.

Onnodig te zeggen dat wij hier een taak hebben.

Voor het komende winterseizoen staan vele vragen op het programma die waard zijn bestudeerd te worden ook door ons als farmers.

1. Inflatie en de mogelijke invloed voor de farmer.
2. Gebruiken wij onze machines economisch.
3. Productie-controle.
4. Wat te doen met de overschotten enz.

Voor degene die interesse hebben voor de volgorde der uitzending wordt verwezen naar de "Ontario Milkproducer" Oct. 1960.

K.

On your way:

Time of Mourning

I have waited for Thy salvation, o Lord! Gen. 49:18.

Only a few days, and Christmas is here. We like it.

And we like the days before Christmas too. It is not the worst time of the year for us. We feel happy and glad.

And only few people seem to think of the fact, that the weeks of Advent are the time of *mourning* for the church. Time of sorrow, penitence, repentance. Time, in which we hear the call: Repent ye, for the Kingdom of Heaven is at hand!

In this season, the liturgical colour of the church is *purple*, and purple is the color of sorrow and repentance.

Why? Isn't it great, that Christ came to redeem us? That the Word became flesh? That light shines in the darkness?

Of course. And the coming of Christ is the only fact which gives meaning and purpose to my life.

But we may never forget, that *we* have made this necessary. That *our* sins have pressed Christ to leave heaven. That *our* trespasses have made Him poor. The child in the manger puts us to shame! Christmas has *no* glory for us, only for God and His Son.

We must remember this in the weeks of Advent. It is this, which makes the day before Christmas a time of mourning.

When Jacob was lying on his deathbed, with his sons standing around him, he realized, how much was destroyed by sin, in his own life, and in the lives of his sons. Jacob and his sons, one gathering of sin.

And Jacob felt: Only *God's* salvation can save me and my sons. There is nothing good in us. Nothing, which gives hope.

Our only hope, our *only* and *last* chance is God's salvation. And the Savior promised by Him.

And that's why he cries out: I have waited for Thy salvation, o Lord!

Christmas becomes a feast of light and joy, when we, in the weeks of Advent, have understood, that the coming of Christ is not an *extra* in our life, not a *special*, which makes life a little bit easier and a little bit happier than it already is, but that this coming was *our only and last chance!*

J. Kuntz

Pocketbooks

Elk uur worden er in Nederland 3000 pocketsbooks verkocht en elke week verschijnen er tien nieuwe uitgaven in pocketformaat, aldus meldt de "Pocket-Gids, herfst 1960", welke 1300 titels bevat.

De verkoop van pocketbooks in Nederland is de laatste jaren sterk gestegen. Woordenboeken en atlassen blijken erg populair te zijn en herdrukken van klassieke Nederlandse literatuur gaan ook vlot over de toonbank.

That friend who serves, and seeks for gain
And follows but for form,
Will part when it begins to rain
And leave you in the storm.

William Shakespeare

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

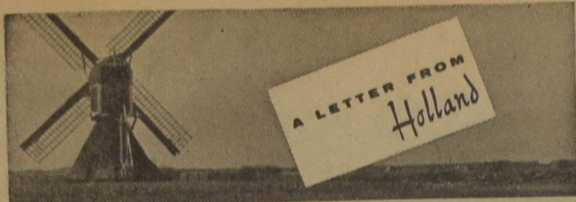
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzenbroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Mevr. J. M. De Groot—Vreugdenhil (The Netherlands), Rev. J. De Jong, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Miss H. C. Kruizinga, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (The Netherlands), Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, Rev. L. Tamminga, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. Vanden Pol, Mr. J. VanderVliet, Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, Mr. A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

In de krant, die ik zojuist uit de brievenbus heb gehaald, las ik het eerst het verslag (van een speciale verslaggever) over de begrafenis van het gezin Postma in Hennaarderadeel. Dat zullen ongetwijfeld de meeste abonnees hebben gedaan. Terwijl een week geleden buiten Friesland vrijwel niemand ooit had gehoord van het plaatsje Hennaarderadeel in de buurt van Franeker . . .

Op zeer tragische wijze is de familie Postma uit Hennaarderadeel in het nieuws gekomen. Een straaljager van de vliegbasis Leeuwarden stortte brandend neer op haar boerderij. Man, vrouw en vier jonge kinderen kwamen om, evenals de straaljagerpiloot.

Het gebeurde in de vroege avond. Toen de buren kwamen aansnellen vonden zij op de plaats waar de boerderij had gestaan slechts een grote krater, gevuld met water en benzine, en een fel brandende puinhoop.

Een feestavond van de Chr. Boeren- en Tuinders Bond, waarvan de heer Postma lid was, werd dadelijk afgelast. Een uur duurde het voor de brandweer het vuur meester kon worden, maar de hoop op overlevenden was toen al opgegeven. Slechts de stoffelijke overschotten konden worden geborgen. Ook al het vee was gedood.

De begrafenis in het Friese dorpje werd bijgewoond door hoge autoriteiten als de commissaris der koningin. Maar het meest aangrijpende was toch, dat er zoveel kinderen bij waren betrokken.

Van de zeven slachtoffers waren vier schoolkinderen. Hun vriendjes en vriendinnetjes zongen bij het open graf over de kinderen, die juichen voor Gods troon. Woorden van hoop en troost konden aan dit graf van plotseling uit het leven weggerukten worden gesproken. Ds. Kruyswijk, Gereformeerd predikant te Franeker, vertelde dat Tjerk en Richter Postma en hun kinderen Christenen waren geweest en dat de piloot altijd Christus had gezocht. 'God heeft hen weggenomen, maar het kan best zijn, dat ze juist door hun dood moesten getuigen. De boodschap van de broosheid van het mensenleven laten ze na.'

Op diezelfde avond, vrijwel op hetzelfde uur, vond nog een andere ramp plaats. Bij Woerden liep een trein met Engelse verlofgangers uit de rails. Hier waren twee doden en tientallen gewonden. Nonnen uit het nabijgelegen ziekenhuis 'Ope Dei' waren vrijwel onmiddellijk met brancards ter plaatse en begonnen met de verzorging van de gewonden. Indrukwekkend was, volgens ooggetuigen, de discipline welke de Engelse militairen uit de trein, al of niet gewond, ten toon spreidden.

Tenslotte werden door een ramp, die helemaal in India plaats vond, twaalf Nederlandse gezinnen in rouw gedompeld. Een zuiger van de Amsterdamse Ballast Maatschappij, die een Indiase rivier aan het uitbaggeren was, kapseisde en achttien opvarenden verdronken, onder wie twaalf Nederlanders.

Nieuw Guinea is in deze weken weer bijna voortdurend in het nieuws geweest. Acht Papoealandsdienaren hadden voor studiedoeleinden een bezoek aan Nederland gebracht. Voor ze naar Nieuw Guinea terugkeerden voerden ze een gesprek met vertegenwoordigers van de buitenlandse pers. Hun leider, de heer Kasiepo, gaf te kennen dat de bevolking van Nederlands Nieuw Guinea geporteerd is voor een onafhankelijke Melanesische federatie van Nederlands en Australisch Nieuw Guinea. (Men zou denken dat een dergelijk verlangen van de Papoeabevolking buiten Indonesie algemee als redelijk moet worden erkend.

In die week was de premier van Malakka, Toenhoe Abdoel Rahman, juist zijn bemoeiingen bij de Verenigde Naties over Nieuw Guinea begonnen; in de Nederlandse (en buitenlandse) pers werd aangenomen dat ze de uiteindelijke overdracht van de soevereiniteit aan Indonesie beoogden. Aan de Papoea-leider Kasiepo werd hierover door de buitenlandse journalisten een vraag gesteld. 'Laat hem Malakka maar aan Indonesie overdragen', antwoordde hij.

Inmiddels heeft de Maleise minister-president ook in Den Haag besprekingen gevoerd over de toekomst van Nieuw Guinea. Daarbij heeft hij medegedeeld geen vastomlijnd plan te hebben, wat dus zou betekenen: ook geen plan voor de 'uiteindelijke overdracht' enz. 'De besprekingen waren van verkennende aard en werden in een zeer vriendschappelijke sfeer gehouden', aldus het communiqué, dat na afloop van het gesprek aan de pers werd uitgegeven. Minister Luns sprak tegenover de journalisten woorden van lof voor de objectieve wijze waarop de Maleise premier het gehele vraagstuk beziet. Het gesprek is z.i. zeer nuttig geweest.

Door de regering van Indonesie worden haar zogenaamde rechten op Nieuw Guinea altijd als motief opgegeven voor maatregelen tegen Nederland. Thans is ook de radio-, telegraaf- en telefoonverbinding tussen Nederland en Indonesie opgeheven.

De Nederlandse zending zoekt reeds andere terreinen dan Indonesie. Dezer dagen is de zendingsarts C. A. van Walraven als eerste officiele zendeling in dienst van de Gereformeerde Kerken in Nederland naar West-Pakistan vertrokken. Het Amerikaanse ziekenhuis, waar hij gaat werken, heeft zich gespecialiseerd op de behandeling van staar en verricht zegenrijke arbeid onder de arme Pakistaanse bevolking.

Nog op andere manieren is men in Nederland bedacht op het lenigen van buitenlandse nood. Door de aardbevingen van dit jaar is de kust van Chili zwaar getroffen. De actie-Chili, welke de Ned. Radio Unie en de Nederlandse Televisiestichting zijn aangevangen, stelt zich ten doel de herbouw van het dorp Toltén. Daarvoor zal twee miljoen gulden nodig zijn.

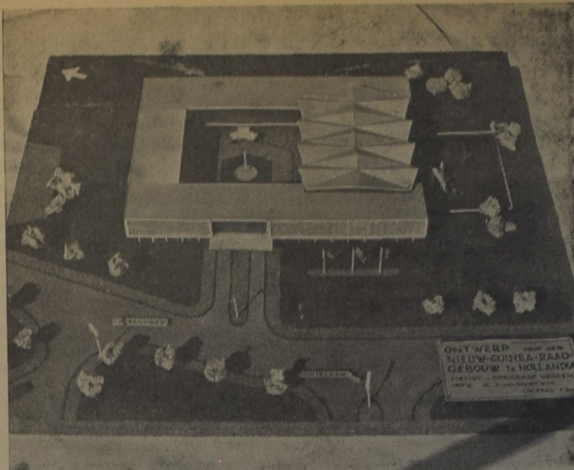
Verder heeft op het convent van de Antirevolutionaire partij Mr. W. Biesheuvel de gedachten geopperd van een speciale belasting ten bate van de ontwikkeling van de achtergebleven gebieden. Op deze manier zouden wij met de welvaart, die wij in deze jaren mogen beleven, anderen kunnen dienen. Want de enige rechtvaardiging voor eigen rijkdom, zo is gezegd, bestaat in het gebruik dat daarvan voor anderen wordt gemaakt.

Over de gebeurtenissen in het politieke leven kan worden verteld, dat de Tweede Kamer het ontwerp Prijzenwet heeft aangenomen. Zij zal, aldus minister De Pous, door de overheid slechts worden toegepast als ultimum remedium, als uiterste middel, wanneer een gevaarlijke prijsbeweging noch door globale maatregelen noch langs de weg van overleg met het bedrijfsleven kan worden tegengegaan.

En de politie krijgt haar salarisverhoging. Dat was, zoals werd medegedeeld, het resultaat van een dag onderhandelen tussen minister Toxopeus en het georganiseerde overleg in ambtenarenzaken. Behalve de salariering van het politiepersoneel zal ook die van het verplegend personeel worden verbeterd. En van de kleuterleidsters.

KORT NIEUWS

- Overleden is Alfred van Sprang, een bekend journalist en radioreporter, die de hele wereld heeft rondgetrokken en overal kwam waar het onrustig was. Zeer bekend werden zijn reportages over de Hongaarse opstand, toen hij vanuit zijn hotelkamer het oprukken van de Russische tanks kon gadeslaan.
- Van iedere vier Nederlandse huishoudingen beschikt er thans een over een televisietoestel.
- De Stichting Recreatie gaat onder het motto 'Opgeruimd staat netjes' een grootscheepse actie ontketenen tegen de steeds ernstiger wordende vervuiling van steden, dorpen en natuurgebieden in ons land.
- Onder grote belangstelling is in Doorn gevierd het derde lustrum van de (Hervormde) stichting 'Kerk en Wereld'. Koningin Juliana behoorde tot de feestgenoten.
- In Goes bestaan grote moeilijkheden in het gemeentebestuur, veroorzaakt door een politiek van 'verschrijvingen' (d.w.z. het boeken van bepaalde kosten op andere posten van de begroting dan waarvoor ze werden gemaakt).
- Een geruchtmakend faillissement is dat van de bouw- en handelsonderneming Socrates, dat over miljoenen loopt. De directeur N. den B. is gegijzeld, een van zijn medewerkers is als verdacht van verduistering in bewaring gesteld.

Deze maquette is het ontwerp van de permanente behuizing voor de Nieuw-Guinea-Raad te Hollandia, dat thans door "Den Haag" is goedgekeurd. Het gebouw, dat bijna twee miljoen gulden zal kosten, zal uitzicht geven op de Humboldtbaai.

Bij het verwijderen van een pleisterlaag van een muur in een oud fabriekspand in Zutphen zijn enkele Fresco's tevoorschijn gekomen, die vermoedelijk uit de vijftiende eeuw dateren. Onderzocht zal worden of restauratie mogelijk is.
Op de foto: Arbeiders maken de muurschilderingen vrij.

Alberta, land van de Dinosaurus

Als een diepe snede in het vlakke prairieland van Zuid-oost Alberta ligt het gebied van de Red River Badlands. Het strekt zich uit van een punt dichbij Three Hills, Alberta, bijna tot aan de grens van Saskatchewan. Dit is de streek van de griezelige ravijnen, steile hoogtes en "hoodoos", die vreemde formatie's, door wind en regen in de loop der eeuwen uitgehouwen in de zachte zandsteen, in vormen die een soort primitief afgodsbeeld doen veronderstellen. De streek werd door de Indianen altijd angstvallig vermeden, omdat zij geloofden, dat kwade geesten zich tussen de rotsen ophielden. Toen de vroegere pioniers, de vallei van de Red Deer River volgend, op deze zelfde stukken steenachtig, ongastvrij land stuitten, begrepen zij, dat het nooit goed boerenland zou worden en noemden het daarom de Badlands.

. . . vreemde monsters . . .

Geologen vertellen ons echter, dat lang geleden deze hele streek ten Oosten van onze tegenwoordige Rockies eens een uitgestrekte binnenlandse zee was. Toen verdere klimaats- en geologische veranderingen plaats vonden, werden de tegenwoordige Westerse vlakten de moerassen van het Mesozoitisch tijdperk. Het klimaat was aanzienlijk warmer en veel vochtiger, zeggen de geologen, het leek veel op dat van de tegenwoordige Amazone vallei. Er heerste een weelderige, tropische plantengroei; enorme boomvarens, naaldbomen en reusachtige lisdodden groeiden in de dampende moerassen en nevelachtige, laag-liggende, moerassige rivierarmen, waar vreemde prea-historische monsters, de dinosaurussen, zich voedden met grote hoeveelheden waterplanten, die langs de oevers groeiden.

Vreemd genoeg vonden de hedendaagse steenkool- en oliebronnen hun oorsprong in het weelderige planten- en dierenleven van die tijd. De steenkool werd gevormd in die uitgestrekte moerassen van het Mesozoisch tijdperk, daar eeuw na eeuw de reusachtige varens daar neervielen en blootgesteld waren aan een geweldige druk.

Op één punt in de Badlands vertonen overblijfselen van een versteend woud reusachtige boomstronken, die vastzitten in steenkoollagen. De olie, die zo overvloedig in Alberta gevonden is, is ook geologisch ontstaan, n.l. door de kleine schaaldieren en andere waterdieren met harde schaal van die vroegere prae-historische periode. Hun versteende overblijfselen zijn steevast aanwezig in olie bevattende aardlagen en vele ervan kunnen heden nog gevonden worden in de Red Deer Badlands.

Dergelijke gegevens over olie en steenkool zetten de geologische theorieën omtrent deze verschillende vormen van prae-historische leven kracht bij. De Badlands van Alberta echter hebben nog meer tastbare bewijzen geleverd voor het bestaan van de griezelige, kruipende beesten van dit Mesozoisch tijdperk, zoals de reuzenhagedissen en dinosaurussen. Meer dan 30 skeletten van deze praehistorische dieren zijn daar opgegraven sinds de onderzoekingen van het gebied in 1912 begonnen. Uit deze vallei van de Red Deer River zijn de gaafste overblijfselen van het dinosaurus-tijdperk gekomen, heden in de wereld bekend. Hun opgezette skeletten zijn nu tentoongesteld in musea over de hele wereld.

Enige levende overblijfselen van de half-tropische vormen van leven, die in dit deel van het land lang geleden floreerden, zijn nog steeds in de vallei te bespeuren; bijvoorbeeld de half-tropische yucca-plant, die zich alleen voortplant door bevruchting door de yuccavlinders.

Tegenwoordig bezichtigen jaarlijks duizenden toeristen en bezoekers het ongeveer 300 vierkante mijl beslaande gebied van de Badlands via het 35 mijl lange Dinosaur Trail, een lus in de hoofdweg, die op regelmatige afstanden aangegeven wordt door reusachtige dinosaurus-sporen (er op geschilderd weliswaar). Maar zelfs nu zou men zich kunnen voorstellen, dat zij werkelijk aanwezig zijn in de griezelige kloven en hoogtes van de Badlandstreek.

Reproductie's op ware grootte van monsterachtige prae-historische dinosaurussen kunnen indrukwekkend zijn in een museum, maar wanneer zij buiten geplaatst worden tegen een achtergrond van bomen en heesters, zoals in St. George's Island Park in Calgary, Alberta, kunnen de reusachtige reptielen haast griezelig echt zijn. Menige argeloze bezoeker van Calgary's "Dinosaur" Park heeft het gevoel, dat hij onbewust in een hoek van Conan Doyle's "Lost World" terecht is gekomen. Lang, lang geleden, zo vertellen de geologen ons, zwierven deze dieren over de aarde. Zij jaagden langs de oevers van de uitgestrekte binenlandse zeeën, die toen Noord-Amerika's westelijke vlakten bedekten.

De theorieën van de geologen berusten op de vele versteende overblijfselen en zelfs hele skeletten van dinosaurussen, opgegraven in Wyoming, Colorado, en in de geheimzinnige Badlands van Alberta.

Musea in de gehele wereld stellen deze reconstructie's van echte overblijfselen van dinosaurussen ten toon. Maar de Calgary schoolkinderen zijn waarschijnlijk meer bekend met prae-historische leven dan enige andere in Noord-Amerika — dank zij het besluit van hun stad om zijn oudste "Old-Timers" in beton te reproduceren — geen gering staaltje van constructiewerk. John Kanerva, die in Finland geboren werd en die ze op speciaal gevormde staaldraad geraamtes construeerde, kreeg de opdracht voor deze taak van Dr. O. H. Patrick, vroegere voorzitter van de Calgary Zoological Society. Maar de betonnen dinosaurussen vereisen voortdurende aandacht, omdat het publiek op zoek naar souvenirs altijd stukjes er van afbreekt om mee naar huis te nemen. De tentoonstelling in St. George's Island Park trekt wel 12.000 bezoekers op één enkele dag.

De grootste van Calgary's dinosaurussen is de majestueuze Brontosaurus, waarvoor 120 ton beton nodig was en die 60 voet meet van kop tot staart. Zijn slangachtige kop steekt 35 voet de lucht in en een auto kan onder zijn buik door rijden — met nog ruimte er boven.

"Bronty", soms ook "Dinny" genoemd, woog 60 ton, toen hij over de aarde zwierf, zoveel als 6 grote olifanten. Vier logge poten, zo dik als bruggepijlers, hielden zijn zware lichaam op. "Bronty" was een planteneter, gelukkig maar, maar er moest heel wat gefourageerd worden om zijn dagelijks maal bij elkaar te krijgen — ongeveer 800 pond zachte planten.

Reproductie's van allerlei soorten dinosaurussen kan men in het park zien. Van reuzen-salamanders, zes of zeven voet lang, tot griezelige vlees-etende monsters (Caratosaurus) met wrede klauwen en reusachtige tanden als een zaag.

Deze vleeseters aasden op elkaar en op de grotere, maar weerloze plantenetende dinosaurussen, stomme dieren ondanks hun grootte, met hersens, die maar een klein beetje groter waren dan de vuist van een mens.

Het gekuifde vogelbekdier (Corythosaurus) intrigeert vele bezoekers, want het is een vreemd monster-karikatuur van onze tegenwoordige vogels. Het is dertig voet lang en staat rechtop op twee poten en zijn kop, die wonderlijk veel op een vogel lijkt, helpt ons er aan herinneren, dat zowel vogels als deze reeds lang dode dinosaurussen afstammen van een geslacht van kruipdieren. De meeste dinosaurussen b.v. hadden voeten met drie tenen en legden ook eieren, die ze in de warme zon lieten broeden, net zoals krokodillen nu nog doen.

Ofschoon echter dinosaurussen niet langer over de aarde zwerven, zijn zij in Calgary een fantastische bezienswaardigheid van de plaats geworden. De dieren in Dinosaur Park hebben al veel reclame gemaakt voor Calgary, de stad aan de voet van het gebergte.

(Canadian Scene)

HOE OUD IS CANADA?

De geleerden proberen hier nog steeds een antwoord op te vinden, maar in de z.g. *badlands* in de Red Deer Valley in Alberta heeft men enkele van de vroegste bewoners opgegraven en sommige van de oudste levende organismen hebben zich daar op merkwaardige wijze staande gehouden.

Dit 300 vierkante mijl grote dal bevat de meest volledige tot dusver gevonden resten uit het Dinosaurustijdvak. Sinds men in 1912 in dit gebied met de opgravingen begon, werden er meer dan 30 volledige geraamtes van deze oude fauna gevonden; thans zijn ze in musea ondergebracht.

Er zijn allerlei versteende resten, o.a. een stuk versteend bos dat tussen reusachtige steenkoollagen ligt.

Verreweg het interessantste zijn echter de nog levende nakomelingen van het tropische leven dat duizenden jaren geleden in dit gebied bloeide. Hiertoe behoren zulke ongewone dieren als de gehoornde pad, de zg. thread-waisted wesp, de schorpioen, witte mieren en zonnespinnen, die allen in de rotsen en spleten leven.

Ratelslangen, andere vergiftige slangen en de dodelijke zwarte weduwespinnen zijn niet ongewoon. Zelfs de subtropische yucca plant groeit hier nog steeds.

Een van de interessantste dingen in het dal zijn "hoodoo" rotsformaties, ongeveer 120 voet hoge torens, die door eeuwenlange erosie werden gevormd en de lagen van de verschillende rotsformaties laten zien.

FUSIE VAN TWEE GROTE NEDERLANDSE BANKINSTELLINGEN

De besturen van twee grote Nederlandse bankinstellingen, de Rotterdamsche Bank N.V. te Rotterdam en de Nationale Handelsbank N.V. te Amsterdam, besloten een belangengemeenschap aan te gaan door aandeelhouders van de Nationale Handelsbank aan te bieden hun aandelen groot nominaal f 600 te ruilen tegen f 300 nominaal aandelen Rotterdamsche Bank plus f 400 gulden in contanten.

Het balanstotaal van de Rotterdamsche Bank beliep eind juni 1960 f 1 537 miljoen. Het debiteurencijfer bedroeg f 488 miljoen terwijl de aan de Bank toevertrouwde gelden f 1 377 miljoen beliepen. Het kapitaal der Bank bedraagt f 50 miljoen. De Rotterdamsche Bank had aan het eind van 1959 in Nederland 316 filialen in 281 steden.

Bij de Nationale Handelsbank bedroeg eind 1960 het balanstotaal f 251 miljoen. De post debiteuren beliep f 98 miljoen en het bedrag der aan de Bank toevertrouwde gelden f 179 miljoen. Het kapitaal van de Bank bedraagt f 33 miljoen. De Bank heeft drie kantoren in Nederland, en overzeese vestigingen in Hong Kong, Japan, Singapore en Thailand. Het gehele bankbedrijf in Indonesië, dat sinds 1863 tot grote ontwikkeling werd gebracht, ging verloren door nationalisatie van het bedrijf door Indonesische Regering in augustus 1959. In Canada is de Bank sinds 1954 werkzaam door middel van haar dochterbedrijf The Mercantile Bank of Canada, die aan het eind van 1959 een kapitaal had van Can. $ 3 miljoen.

Sinds de eerste Adventsdag kan men vooral in het Oosten van Nederland weer luisteren naar de geluiden van de Midwinterhoorn.
Elk jaar wordt met Kerstmis een concours voor midwinterhoornblazers gehouden. Het concours zal dit jaar in Saasveld plaatsvinden.
Op de foto: De 14-jarige Jozef Kolmschot uit Saasveld heeft met blazen al verscheidene keren een eerste prijs behaald.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
6 Victoria St., Blenheim, Ont.

"LAAT" SUPPER

"Ziezo, 't heeft vannacht heerlijk gevroren". Met deze woorden, plus een vergenoegd gezicht zette mijn echtgenoot vanmorgen een kopje thee naast m'n bed neer.

"Wat heb *jij* daar nu meer of minder om", vroeg ik verbaasd. "Het kost alleen maar extra brandstof". Zei *hij*: "Kunnen we vanavond lekker boerekool eten, met worst."

Hoe iemand nu aan boere-kool met worst kan denken, *voor* hij nog z'n breakfast gehad heeft, is mij een raadsel. Bah, zeg ik dan ook, uit de grond van mijn hart. De gedachte alleen al maakt me misselijk. Stel je niet zo aan, stuift manlief op, j e maakt me niet wijs dat jij het ook niet heerlijk vindt. Of niet soms? Min of meer dreigend kijkt hij me aan. "Och joh, schiet op, natuurlijk lust ik het graag." Grommend verdwijnt "hubby" naar de keuken. Ik lust werkelijk wel boerekool, maar sinds ik, verleden winter, aan tafel er eens een slak in gevonden heb, kan ik het spul niet meer *zien!*

Toen het verleden winter in eens zo erg begon te vriezen en al de kool ineens geel werd en on-eetbaar, deed ik wel alsof het een strop was, maar in gedachten feliciteerde ik mezelf.

Terwijl ik opstond en me aankleedde nam ik me voor vlug op te schieten vanmorgen, zodat ik voor dinner alle werk aan kant zou hebben. Dan had ik 's middags alle tijd om die kool blaadje voor blaadje te bekijken.

De kinderen hadden de middag vrij van school en bedelden om een paar spelletjes met me te doen, maar om drie uur stond ik toch met een resoluut gebaar op en stapte keukenwaarts. Vol moed begon ik aan een geweldige struik. Alle mensen dacht ik, het lijkt wel of hij voor een weeshuis geplukt heeft. Blaadje voor blaadje ging door m'n vingers, zorgvuldig bekeek ik beide kanten. Je zou eigenlijk een magneet moeten hebben, bedacht ik, die die beestjes aan-trok. Ook gemakkelijk met bloemkool en zo. Inwendig grinnikte ik ook nog om m'n *eigen* uitvinding.

In de kamer begon iemand op 't orgel te spelen .Voorzichtig gluurde ik even door de kamerdeur. Alles was daar rustig. Twee speelden nog een spelletje en de rest zat te lezen. Fluks keerde ik terug naar m'n operatie terrein. Er lijkt nooit een eind aan te komen als je zo de groenten doorzocht. Met walging dacht ik aan de vele maaltjes kool die ik in m'n leven al schoon gemaakt en gekookt heb. Dan ritste ik die kool vlug van de stronk af, een paar keer wassen en in vijf minuten stond het op de kachel. Maar sinds die ongelukkige avond, verleden winter . . . Ineens snauwt binnen in de kamer een van de kinderen tegen de orgelspeler: Isn't there ever going to be an end to that war-dance of yours?

Zegt de muzikant: For your information this isn't a war-dance. This is a death-march!

Onthutst dacht ik: Hoe komt het kind nu aan *zulke* woorden. Sarcastisch bedacht ik dat het dan wel bij *mijn* bezigheden paste. Toch zou ik er nog wat van zeggen, op mijn manier, maar . . . . daar had ik er één. Prachtig verscholen aan de achterkant. Nét zag ik hem toen ik al klaar was om het in de emmer te gooien. Opeens bedacht ik dat, omdat ik deze *ook* bijna gemist had, ik *nog* wel meer over 't hoofd gezien kon hebben.

Ik vergat de kinderen en hun gekibbel en begon wéér, van voren af aan. Nu was ik eindelijk zeker dat er *niets* meer in kon zitten en ik begon trek te krijgen. Ik heb het gauw gekookt en het toen op de plank fijn gehakt. Opeens was er een soort gekraak. *Mis* was het weer. Het *kan* niet, hield ik me zelf voor. Maar dat hielp niks. Ik zou me zelf ziek moeten voelen, supper-time, er zat niets anders op.

Ik wist nog niet of het hoofdpijn of maagpijn zou worden, maar één van tweeën, dat stond vast. Eén van de jongens stak z'n hoofd door de deur: "Wat kook je, mom?"

"Boerekool met worst, son." Jipeééé, schreeuwt zoonlief opgetogen de kamer in. "Boerekool met worst, sis!"

* * *

Suppertime heb ik maagpijn. "Nee, écht niet zo erg hoor man, maar ik heb toch geen zin aan dat zware eten".

"Hé, wat zonde, zegt m'n man, "zulk lekker eten. Weet je wat, we bewaren een prakkie voor je, voor morgen. Take it easy, (dit tegen het kroost) we are going to save some for mom. It's mom's favorite dish".

Och ja, sure, dacht ik, dadelijk heb ik ook nog medelijden met mezelf. Benauwd keek ik of er wat over bleef en toen ze werkelijk van plan leken iets over te houden, heb ik net zo lang gepraat tot ze alles op hadden.

Met een zucht van verlichting waste ik later de dishes. Until the next time, dacht ik.

Nu, terwijl ik dit neerschrijf, zit ik heerlijk een sandwich met vlees op te peuzelen. Een kop koffie lacht me vriendelijk toe! Het kroost is naar bed en de "baas" van het spul naar een meeting. Zodoende . . .

De Koster

Gedenk de koster, Heer;
hij wordt altijd vergeten
wanneer Uw dienaar bidt;
zijn nood wordt niet geweten.

Het lang gebed is lang
Er is U veel te vragen.
Kerk, staat en maatschappij
wilt Gij ze, klinkt het, dragen.

De heiden, Jan Soldaat
en de van U vervreemden,
de tollenaar en hoer
en ook, Heer, de ontheemden.

De arbeid onder hen,
schenkt daaraan mild Uw zegen;
zend op de organist
en ambtsdragers Uw regen.

De cirkel is weer rond,
maar één is er vergeten,
Gedenk de koster, Heer;
zijn nood wordt niet geweten.

Gedenk hem speciaal
hij is een mens met zonden,
en zwarte voeten worden, Heer,
ook in Uw huis gevonden.

Geef hem een vrolijk hart
als hij de vloer moet kuisen,
de lange matten klopt
en boent op de plavuizen.

Dat hij, als hij het melkglas vult
of 'n eitje klutst, U prijze.
Ge duldt ook knechten, Heer,
met singuliere eisen.

Hoedt bovenal zijn ziel,
Een koster moet ook sterven,
Hij is een dunne vaas,
Zo licht valt zij in scherven.

Hij houdt de dorpelwacht
waar Gij Uw heil wilt tonen
Heer, roep hem eenmaal Thuis
en doe hem bij U wonen.

Jac. Letsz

Faith says:
"I can;"
Doubt says:
"You can't;"
Hope says:
"I'll try;"
Hate says:
"You shan't;"
Right says:
"I will;"
Fear urges:
"Run;"
Love gives us
strength;
Truth says:
"it's done;"
(Anon)

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland.

(43)

Melijn glimlachte ironisch en had een lang onderhoud met Arnoldus van Hardenberg en Govert Loockermans.

Het was te voorzien, dat koppige Piet met één slag zijn prestigeverlies zou pogen te herstellen.

Stuyvesant had al te goed begrepen dat, met de terugkeer van de rebel Melijn, het altijd nog smeulende vuur van de verlangde medezeggenschap in de regering opnieuw was aangewakkerd. Hij had wel toegestemd in een "Raad van Negen" maar die was door hem gekortwiekt. Feitelijk was alles bij het oude gebleven.

Govert Loockermans kon zich niet herinneren ooit zo in spanning het verloop van een landdag te hebben afgewacht. Hij was in het complot betrokken; nu of nooit zou Koppige Piet moeten bukken. Govert had gezorgd vroegtijdig in de kerk aanwezig te zijn. Maar zichzelf kennende als een ongeletterd, opvliegend man, prees hij zich gelukkig dat Van Hardenberg op zich had genomen de directeur in het aangezicht te wederstaan. Gespannen zag Govert toe toen Stuyvesant van zijn zetel oprees. Zijn houten been was achter de tafel verborgen; zijn grof gevormd gelaat weerspiegelde kracht en zelfbewustzijn. Opnieuw twijfelde Govert er aan of deze man, van wiens handelingen en invallen zij allen afhankelijk waren, ooit klein te krijgen was.

Hij stond daar, machtig en onaangetast, in de zekerheid dat hij zijn autoriteit had verkregen van God en de compagnie en niet van een paar onbetekenende, ongeletterde lieden.

Hij stond in vol ornaat, slechts nu en dan het zilverbeslagen houten been verplaatsend, de grote scherpe neus machtig vooruit, de metalen stem snijdend en geen tegenspraak duldend.

Met negatie van alle, door de Staten bevolen correcties, ontvouwde hij zijn plannen inzake nieuwe belastingen, verbetering der fortificatie en het terugdringen van de Engelse invloed.

Hij was maar nauwelijks uitgesproken, toen Van Dincklagen openlijk protesteerde tegen het eigenmachtig bijeenroepen van deze landdag door de directeur. Daarna stond Arnoldus van Hardenberg op en begon, op verzoek van Melijn, met luider stem de missive van de Staten Generaal voor te lezen.

Stuyvesant hief bezwerend zijn hand omhoog en riep Melijn toe:

— Heb ik je niet gezegd, dat het bevel van de Staten zal worden geëerbiedigd?

— Jawel, riep Melijn, — maar ik verlang openlijk eerherstel....

Toen Van Hardenberg, die de voorlezing van het stuk even had onderbroken, opnieuw zijn stem verhief, boog Stuyvesant zich grimmig voorover en griste hem het gezegelde papier uit de handen, waardoor het scheurde.

— Hei... hei... hei... werd er geroepen.

Een golf van onrust deinde plotseling door de meer dan drie honderd mannen.

— Denkt u er om, directeur, dat dit een stuk is van de Hoog Mogende Heren... waarschuwde Van Dincklagen.

Melijn gaf hem snel een copie van het stuk en Van Hardenberg, onthutst door de snelle, ongedachte gang van zaken, kreeg ook het origineel terug.

Hij hersteld zich en begon opnieuw met luider stem te lezen, waarna het ontstane rumoer snel verstilde.

Stuyvesant had nauwelijks besef dat hij, door te blijven staan, in het oog van de vergadering plotseling van aanklager tot beschuldigde was geworden. Hij zou nimmer dit ogenblik vergeten, waarin de rebellie tegen zijn alleenheerschappij zo onverhoeds in een voltallige landdag was uitgebroken.

Nog voor Van Hardenberg met de voorlezing klaar was, viel het onderste stuk van het gescheurde zegel op de vloer.

De landdag verliep in onenigheid en wanorde.

De negen raadsmannen kwamen bijeen voor een nieuwe petitie aan de Staten Generaal.

Het was Adriaen van der Donck, die de grieven van de bevolking onder woorden bracht; een hernieuwde hardnekkige poging om de Hoogmogende Heren duidelijk te maken dat de bevolking van Nieuw Nederland de dwingelandij van de compagnie verafschuwde en, zoals in het vaderland, een burgerlijke regering wenste.

Bij het opsommen van de redenen en oorzaken waarom en hoe Nieuw Nederland zo vervallen was werden alle grieven zonder aanzien des persoons opgesomd: "De directeuren spelen met hun meesters kat en muis. Zij achten zich soeverein en boven de wet verheven.

Voor de kerkelijke goederen wordt geen zorg gedragen, maar bier- en wijnaccijns is met geweld ingevoerd.

Bij het geringste of minste verzuim worden halve fouten voor hele gerekend en wordt men bedreigd met confiscatie.

Alles ziet er verwaarloosd uit. Onder Kieft hadden de vertrouwensmannen reeds weinig te zeggen maar onder Stuyvesant is het al niet veel beter. Wanneer zij het niet met hem eens zijn scheldt hij hen voor vlegels, woekeraars en rebellen. Hij heeft weliswaar de kerk afgetimmerd en de kade vernieuwd maar verder is het bij plakkaten gebleven. Stuyvesant is te hoogmoedig om naar raad te luisteren. Hij scheldt de voornaamste burgers voor vlegels en berenhuiders en duldt geen tegenspraak.

Duizend middelen worden gezocht om de schapen te scheren terwijl zij nog geen wol hebben.

Inzake Melijn en Kuyter was de ene directeur de voorspraak voor de andere. Onder vier ogen had Stuyvesant tegen Melijn gezegd: "Als ik wist dat je de uitspraak in je proces voor de Hoog Mogende Heren zou brengen, zou ik je terstond aan de hoogste boom in Nieuw Nederland laten ophangen."

Stuyvesant verbiedt geschriften te maken en toen Adriaen van der Donck een journaal had bijgehouden is Stuyvesant bij afwezigheid van Van der Donck de kamer binnengedrongen die Adriaen bij Machiel Jansz had gehuurd en heeft hij de kladde in bezit genomen. Hierna werd Van der Donck in gijzeling gezet wegens Crimen Laesie Majestatis.

Over de secretaris Cornelis van Tienhoven, die de schuld van de oorlog met de Indianen draagt, kunnen wij kort zijn. Hij is een man, gans onverdraaglijk in woorden en werken, hoewel voorzichtig, verstandig en scherpzinnig van geest.

Hij is het langst van allen in dit land en kent de christenen zowel als de wilden. Met de wilden is hij een wilde geweest, en liep bij hen met een kleedje en een klootlap terwille van hun hoeren, die hij machtig genegen was, en waarvan hem geen dreigementen van de directeur konden terughouden. Zelfs slapende kan hij bijten al betoont hij de meeste vriendschap voor wie hij het meest haat.

Als de stem van de gemeente Gods stem is, zoals gezegd wordt, kan men van deze man schier geen goed met waarheid zeggen en geen kwaad verzwijgen. Het gehele volk acht hem een schelm, moordenaar en verrader die het land moet verlaten. Maar Pieter Stuyvesant is ziende blind.

Alhoewel wij verzekerd zijn dat wij ten aanzien van het redresseren van het land kinderen zijn vergeleken bij de ervaring van Uwe Hoogmogende Heren, bidden wij niettemin gehoord te worden.

Dit land zal onder het bestuur van de compagnie nooit bloeien doch doodlopen en ondergaan. Ook zal de compagnie er zelf niet van profiteren.

Er moet zorg worden gedragen voor de kerkelijke en burgerlijke goederen. In dit woeste land met veel ongebonden volk is een school nodig met twee goede meesters om de jeugd te onderwijzen. Men houdt thans slechts school naar welgevallen.

Ook is een oudemannenhuis en weeshuis nodig, maar bovenal moet het land geregeerd worden door godzalige, eerlijke en verstandige regenten die zelf niet behoeftig zijn, want een begerig opperhoofd maakt arme onderdanen. Nieuw Nederland behoeft een burgerlijke regering, geordineerd op de loffelijke voet van het vaderland. Op een goede regering zou een goede populatie volgen. Er moeten meer boeren en boerenknechts komen en zeker heeft het vaderland nog wel behoeftige lieden te missen.

Goede privilegiën zouden de inwoners animeren, de navigatie en negotie trekken. Dan zou het met Gods hulp wel gaan en Nieuw Nederland binnen weinige jaren het ten koste gelegde geld kunnen terugbetalen en zijn weldoeners bedanken.

(Wordt vervolgd.)

INGEZONDEN:

Bijbel en Doodstraf

Willowdale, Nov. 29, 1960

Geachte Redactie,

Nog een enkel laatste woord mijnerzijds over de doodstraf.

Ik voel geen behoefte aan "eindeloze polemieken" en ben me maar al te goed bewust, dat het ene woord altijd weer het andere uitlokt.

Maar ik zou het toch betreuren, nu de discussie tot het punt gekomen is, waar het om gaat, dat de door "Calvinist-Contact" geboden voorlichting onweersproken bleef.

Het punt waar het om gaat is de exegese van Gen. 9:6; gecombineerd met die van Rom. 13:4. Het is te waarderen, dat ds. Habermehl zich uit zijn tent heeft laten lokken en ons zijn visie op de locus classicus in dezen gegeven heeft.

Tot dusver was de overtuiging onder ons algemeen, dat in Gen. 9:6 de Here de doodstraf instelde; terwijl in Rom. 13:6 als voltrekken van deze straf de overheid werd aangewezen. Prof. Aalders noemt het het algemeen gevoelen van de nieuwere verklaarders, zo van positief-Christelijke belijdenis als van tegenovergesteld gevoelen, dat in de eerstgenoemde tekst wordt uitgesproken, dat God wil dat mensen het bloed van de moordenaar vergieten; en hij voegt eraan toe, dat we in Rom. 13:4 de aanwijzing hebben, dat de doodstraf door de overheid moet worden voltrokken. (K.V., blz. 230, 231)

Ik onderstreep even het feit, dat Aalders van het algemeen gevoelen van de nieuwere verklaarders spreékt. Ds. Habermehl heeft de nadruk gelegd op de noodzaak van een critische bezinning op de traditie; welnu, de nieuwere verklaarders hebben de onder ons gangbare exegese van Gen. 9:6 bevestigd.

Ds. H. zal dit niet kunnen en niet willen tegenspreken. Maar, zo zegt hij, hiermee is het geding in het minst niet beslist; we vinden immers in het N.T. niet alleen Rom. 13:4, maar ook Hand. 15:20, 21. Weliswaar wordt in dat Schriftgedeelte met geen woord over de doodstraf gerept; maar er wordt gesproken over een zaak, die onmiddellijk aan Gen. 9:6 voorafgaat, nl. het eten van "vlees met zijn ziel, zijn bloed."

De redenering van ds. H. is nu als volgt: In Hand. 15:20 wordt het eten van bloed aan de heidenchristenen verboden; dat verbod droeg echter een tijdelijk karakter, omdat het alleen gegrond was op het voorbijgaand feit, dat aan jodenchristenen geen ergernis mocht worden gegeven; die jodenchristenen grondden hun afkeer van het eten van bloed op de ceremoniele wet; terugredenerend zit er nu ook in Gen. 9:4 een tijdelijk en ceremonieel element; Gen. 9:4 vormt één geheel met de volgende verzen, de z.g. Noachitische geboden; als een van deze geboden een tijdelijk en ceremonieel karakter draagt, dan dragen ze het alle; daarom moet ook wel het gebod van de doodstraf gezien worden als ceremonieel en tijdelijk.

Is deze vrij ingewikkelde redenering juist?

Ik had graag gezien, dat ds. Habermehl begonnen was met de opvatting van de Gereformeerde exegeten Aalders en Grosheide op de beide plaatsen weer te geven. Ik gaf enkele gegevens van de exegese van Prof. Aalders door; wat hij verder schrijft over de zegen van de overheid, haar discretionaire bevoegdheid en de motivering in het geschapen zijn naar het beeld van God is niet minder belangrijk.

Ik wil nu echter alleen spreken over de exegese van prof. Grosheide op Hand. 15:20, 21. Het punt in kwestie, dat schijnt terug te grijpen op Gen. 9, is het eten van bloed. Werd dat enkel verboden omdat het in strijd was met de ceremoniele wet? Prof. Grosheide schrijft daar iets meer van. "Het drinken van het warme bloed was niet slechts den Jood nadrukkelijk verboden, maar het was *ook in het algemeen* een teken van barbaarsheid, die afkeer wekte." (K.V. blz. 22) Op vers 21 gaat

(Vervolg op pag. 7)

CANADA'S GROOTSTE SPOORWEGBOUWER

De aanleg van Canada's eerste transcontinentale spoorweg, de Candadian Pacific, volgde kort na de Confederatie, toen de dringende behoefte om Canada's Westelijk grondgebied voor kolonisatie te ontsluiten samenviel met de vrees voor het feit, dat de regering van de Verenigde Staten vastbesloten was (om de woorden van Sir John A. Macdonald, Canada's eerste minister in die tijd, aan halen) "om alles te doen wat zij kon, op oorlog voeren na, om deze Westelijke landen in bezit te krijgen...." Toch was het een Amerikaanse spoorwegbouwer, William Van Horne, die één van de grootste bijdragen leverde tot het succes van de CPR door de aanleg er van in de helft van de 10 jaren, die voor de bouw uitgetrokken waren, te voltooien. Hij en Canadezen als George Stephen (later Lord Mount-Stephen) en Donald Smith (later Lord Strathcona) verrichtten wonderen wat betreft financiering en bouw.

William Van Horne, die in 1843 in Will City, Illinois, geboren werd, begon te werken als een kantoorbediende bij het station, toen hij nog maar net veertien jaar oud was. Hij klom fantastisch snel op; toen hij 36 was, was hij hoofdinspecteur van de grootste spoorweg van het Amerikaanse Midden-Westen, de Chicago, Milwaukee en St. Paul. Hij werd in 1881 uitgenodigd om hoofddirecteur van de CPR te worden, toen de aanleg van die lijn vast scheen te lopen. Toen Van Horne overnam, werd het werk onmiddellijk hervat. De spoorlijn, waarvan andere deskundigen gezegd hadden, dat hij niet gebouwd kon worden, werd door het veen en de rotsachtige wildernis om de Noordelijke oever van Lake Superior heen gehakt, door de Westelijke vlakten en door de barrière van de Rockies. Langs de hele weg moesten de arbeiders gevoed en gehuisvest worden door de maatschappij, aangezien er geen nederzettingen waren. De 200 mijl rails langs de Noordelijke Oever kostte $12 millioen om aan te leggen, en 12000 man en 5000 paarden werden alleen voor dit ene stuk gebruikt. Van Thunder Bay tot Kenora in Ontario verdwenen zeven achtereenvolgende lijnen in het veen en moesten opnieuw aangelegd worden.

Maar Van Horne was er de man niet naar om zich door deze moeilijkheden te laten afschrikken. Ondanks dat alles werd de lijn voorwaarts gedreven en in 1885 sloeg Donald A. Smith de laatste nagel te Craigellachie, B.C., er in. Maar Van Horne was meer dan een bouw-expert. Hij nam tijd af van het rails leggen om verkeer te scheppen. Hij bouwde graan-silo's aan het eind van het meer en in Winnepeg; kocht bosland in Ontario en maakte plannen voor een reeks hotels om de zorg voor het passagiersverkeer op zich te nemen. Bij Lake of the Woods in Ontario bouwde hij een korenmolen, die sindsdien één van de grootste maalderijen in de wereld is geworden. Hij brak de grond voor tien model-boerderijen, ten Westen van Winnipeg, om de vruchtbaarheid van de prairiën te bewijzen.

Met de voltooiïng van Canada's eerste transcontinentale lijn begon een nieuw tijdperk van ontwikkeling in het Westen. Kolonisten stroomden naar de prairieën en ontsloten het gebied ten Westen van de Rockies. Nu kan men de reis, die eens 5½ dag nam met het oude model locomotief, die met hout gestookt werd, in de korte tijd van 72 uren maken met de dieseltreinen van de CPR.

Ja, het waren mensen als Sir William Van Horne, die later een Canadees staatsburger werd en zich blijvend in Montreal vestigde, en Donald A. Smith, die grotendeels verantwoordelijk was voor de financiering van de CPR, die het voor Canada mogelijk maakten om één van de grootste vervoerssystemen in de wereld te hebben. (C.S.)

ALBERTA'S SCHOOL VOOR JONGE BOSWACHTERS

(Canadian Scene) — Om de Canadese jeugd te leren, hoe en waarom de grote natuurlijke rijkdom aan bossen van dit land kan worden behouden, heeft het Department of Lands and Forests in Alberta de laatste drie jaren cursussen in het bedwingen van bosbranden en de bescherming der bossen gegeven aan jongens, wier leeftijd van 10 tot 16 jaar loopt. De bossen en stromen van de provincie Alberta zijn de klaslokalen voor deze jeugdwachtersgroepen en leden van het Departement treden als docenten en leiders op. De jongens leren methodes om branden te bedwingen en oefenen zich in het leggen van een slang en het gebruiken van verplaatsbaar brandblusmateriaal op deze tochten door het bos, waarbij ook dikwijls 's nachts gekampeerd wordt. Excursies naar industrieën, die afhankelijk zijn van de producten der bossen der provincie worden ook voor deze jeugdwachters op touw gezet om hun verschillende fabricage-processen te laten zien. Bezoeken aan een pulpkamp en een houtzagerij worden eveneens in deze tochten opgenomen. De jaarlijkse cursus voor jeugdwachters wordt één week gehouden in één van de Opleidingsscholen voor het boswezen van de provincie, zonder dat de jongens er voor hoeven te betalen.

De Doodstraf

(Vervolg van pag. 6)

prof. Grosheide nader op deze zaak in. Hij zegt dan, dat de vier zaken, die aan de heidenchristenen verboden werden, dingen raken, die voor de Jood en ook voor de jodenchristen ondragelijk waren. "Waarom geldt dat nu juist van deze punten?

Dat is de zaak, waar het op aankomt en die vraag is nu juist moeilijk te beantwoorden. We hebben enige grond om te vermoeden, dat de vier punten overeenkomen met de eisen, die de Joden gewoon waren te stellen aan de z.g. Godvrezende heidenen, de heidenen dus, die geregeld de synagoge bezochten en zonder zich te laten besnijden of bepaald Jood te worden, in menig opzicht met de Joden meeleefden. Maar dat de Joden deze eis stelden aan de Godvrezende heidenen, weten we tenslotte tot dusver niet. Dat we in die richting zoeken, hangt daarmee samen, dat de vier punten *het algemeenmenselijke betreffen*, zij brengen ons naar de *achtergrond*, waartegen de vervulling der ceremoniele wet zich aftekent. Wie zich onder de heidenen niet onthoudt van het eten van offervlees, het verstikte, bloed en van bepaalde verhoudingen op het gebied van het zedelijk leven, komt aan de vervulling van de Mozaische wet *niet toe*."

Opvallend is, dat prof. Grosheide met geen woord spreekt van de z.g. Noachitische geboden. Hij spreekt evenmin over resten van de ceremoniele wet. Hij spreekt van de algemene achtergrond, van het menselijke. En in die zin geeft hij toch wel een vingerwijzing, dat Gen. 9 hier een rol speelt, maar dan niet als een ceremonieel geheel, dat krachteloos werd in Christus, maar als een handhaving van het menselijke en van de menselijke en van de menselijke levensverbanden.

Nu is naar mijn mening het betoog van ds. H. al vrij zwak, omdat het slechts ingewikkeld bij de doodstraf uitkomt; maar indien Hand. 15 daarmee te maken zou hebben, dan toch wel in die zin, dat de handhaving van waardigheid en recht in de menselijke samenleving een opdracht des Heren was sinds de dagen van Noach, en in de kerk des Heren van kracht bleef.

Wat de opvatting van bloed als zoenbloed aangaat, ik heb de indruk, dat ds. H. een waardevolle gedachte in de generale zin toepast. Ongetwijfeld is het bloed op het altaar zoenbloed. Maar dat betekent nog niet, dat daarom alle door de overheid vergoten bloed in diezelfde cacramentele of sacrificiele zin zoenbloed is. Lev. 17:10-14 spreekt van het eten van bloed en het karakter van bloed en dit Schriftgedeelte is ceremonieel. Maar er zijn naast de ceremoniele wetten ook burgerlijke wetten, die niet hetzelfde karakter dragen; en het spreken van de doodstraf in die wetten is van een andere aard dan het spreken van het vergieten van bloed in de ceremoniele wetten.

Tenslotte, ds. H. onderstelde in zijn laatste artikel, dat naar mijn mening de kwestie van de doodstraf eerst door theologen exegetisch zou moeten zijn uitgemaakt, voordat juristen en psychiaters er zich aan zouden mogen wagen. Ik heb dat bedoeld noch gezegd. Ik ben het hartelijk met ds. H. eens, als hij in dit verband schrijft: "Het enige, dat wij van allen die erover schrijven, van juristen, psychiaters en theologen, vragen is, dat zij dat doen in gebondenheid aan de Heilige Schrift, aan Gods openbaring."

Met dank voor plaatsing,

L. Praamsma

SANTA'S HOOFDKWARTIER

is bij

SLAGER'S Furniture

aan de BARTON STREET waar ook voor U

honderden kleine en grotere artikelen liggen te wachten tegen speciale Christmas - Sale prijzen

LEES ONDERSTAANDE ARTIKELEN EENS AANDACHTIG DOOR:
Er is vast wel iets voor U bij, en zeker tegen deze prijzen!

ALL TRANSISTOR RADIO'S
Compleet met Leather Case/Earphone
NU VANAF $15.95

8-delig STAINLESS STEEL
CASSETTE (messen - vorken - lepels)
in mooie doos NU VANAF $25.95

HOLLANDSE TAFELKLEDEN
Verschillende dessins.
NU VANAF $6.95

DRAAGBARE MIXERS
3 snelheden. NU VANAF $19.95

HASSOCKS
NU VANAF $3.95

STOFZUIGERS
Met veel onderdelen. NU VANAF $59.00

ELECTRISCHE NAAIMACHINES
In mooie koffer. NU VANAF $59.00

HOT-DOG COOKERS
NU $6.95

Philips Electrische DROOGSCHEERAPPARATEN
Phili-Shave NU VANAF $17.95

Electrische, geheel verchroomde automatische TOASTERS
DE LUXE uitvoering. NU VANAF $14.95

BEDSPREIEN — Grote keuze.
NU VANAF $6.95

Prachtig STAINLESS STEEL Potten en Pannen
GIFT SETS NU VANAF $57.95

STRIJKPLANKEN (verstelbaar)
PAD EXTRA.
NU VANAF $9.50

MANTLE RADIO'S
Verschillende soorten. NU VANAF $19.95

HOLLANDSE WANDKLEDEN
Verschillende soorten en motieven.
NU VANAF $5.95

Partijtje HOSTESS CHAIRS
Nylon of wol bekleding. NU $12.95

ELECTRISCHE KLOKKEN
NU VANAF $6.95

ELECTR. FRYING PANNEN
(Vierkant model)
Met regelaar. NU VANAF $19.95

Twee-persoons Wollen HOLLANDSE DEKENS
NU VANAF $16.95

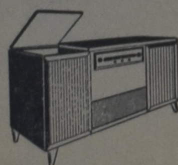
HOOVER FLOOR POLISHERS
NU VANAF $36.95

STRIJKIJZERS — Steam & Dry
NU VANAF $14.95

Compleet Set Aluminium POTTEN EN PANNEN
NU VANAF $19.95

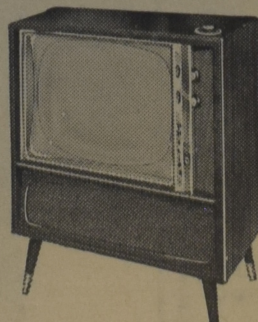
CLOCK RADIO'S
Verschillende soorten.
NU VANAF $39.95

LECTUURBAKKEN
NU $9.95

Not as shown

BENT U GEINTERESSEERD IN EEN
STEREO HI-FI SHORTWAVE RADIO-RECORD COMBINATIE ?
Wij hebben een speciale aanbieding voor U in de bekende uit Duitsland geimporteerde
SCHAUB - LORENZ Combinaties
Normale verkoopprijs $349.— NU **$269.-**
CANADESE EN ANDERE CABINET MODELLEN REEDS VANAF $109.—.

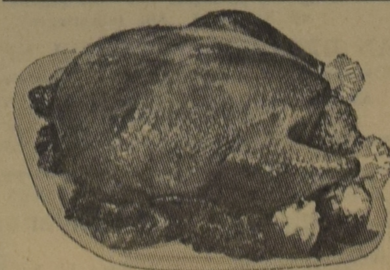
Philips Televisie

NOG ENKELE 1960er MODELLEN IN VOORRAAD.
NU **$299.-**

Bedroom Suites en Matrassen
tegen extra lage prijzen!

EASY WASMACHINES
Compleet met automatische pomp.
NU **$99.-**

Tientallen Lampen - Tafels
voor een fractie van de normale prijs.

Bij aankoop van $100.—
of meer ontvangt U GRATIS deze maand
een turkey
Bezorgd in de week voor Kerstmis.

Komt U eens vrijblijvend kijken bij de grootste Hollandse meubelzaak voor Hamilton en omgeving:

SLAGER'S Furniture and Appliances Ltd.

645 Barton Street East - Hamilton

Piet Kuipers
Ph. Res.: FU 3-7062

PHONE: LI 9-9810 / LI 9-9610

Joop de Haas
Ph. Res.: MI 8-6194

Hollanders die niet over een eigen vervoersgelegenheid beschikken worden gratis door ons gehaald en gebracht.

Nalatenschap in Nederland

Er zijn met betrekking tot dit onderwerp nogal eens moeilijkheden. Emigranten, gevestigd in Canada (of elders) en gerechtigd in een nalatenschap in Nederland, hebben nogal eens de indruk dat zij niet naar recht en billijkheid behandeld worden. Door wie? Door de mede-erfgenamen. Want die mensen in Canada hebben het toch zo goed, met al hun dollars? Of door de notaris. Want die zal toch wel méér consideratie hebben met de familie in Nederland (potentiele clienten) dan met hen die vertrokken en van wie geen business meer te verwachten is?

Die indruk is in sommige gevallen ongetwijfeld juist. Ik laat de verdenkingen tegen de notarissen nu daar, maar wat betreft de familileden: schrijven we niet altijd zelf dat we het zo goed maken? Of misschien schrijven we helemaal niet, omdat de contacten vervaagd zijn. Ik denk aan het geval van een man die onlangs in Nederland door een auto-ongeluk om het leven kwam. Zijn vrouw was niet meer in leven en het was een kinderloos huwelijk geweest. De enige nabestaanden waren daarom: zijn broers en zusters. De oudste broer was vele jaren geleden naar de States geemigreerd; hij is inmiddels al lang overleden, maar zijn kinderen zijn niettemin bij plaatsvervulling gerechtigd tot zijn aandeel in 's broers nalatenschap. Evenwel, de contacten zijn geheel verloren en het zal me verwonderen (het geval is nog lopende) als men in Nederland de moeite neemt om de Amerikaanse "relatives" op te sporen.

Maar ter zake. Een onzer lezers, die om begrijpelijke redenen graag onbekend wil blijven, heeft een vraag aangaande een erfenis. Hij vertelt ons, dat zes jaar geleden, nadat zijn ouders overleden waren, bleek, dat de nalatenschap niet groot was. In overleg met de notaris werd toen besloten, dat regelmatig een bedrag "uitgeloot" zou worden onder de 12 kinderen (blijkbaar om de "zaak", een eigen bedrijf, te sparen).

Nu zijn er zes jaar verstreken en hij heeft er verder niets van vernomen. Wel krijgt hij de indruk, dat de familie in Nederland de uitloting thans zo geregeld heeft, dat hij, en twee andere in het buitenland verblijvende kinderen, er buiten vallen, kennelijk met medeweten of althans zonder streng toezicht van de notaris.

De vraag is nu:

1. Is er een weg om hierin zekerheid te krijgen?
2. Is er een weg om deze zaak, indien zijn vermoeden juist mocht zijn, weer in het reine te brengen, b.v. door contact met de notaris op te nemen, of, indien deze "medeplichtig" is, met de broederschap van notarissen?
3. Heeft het feit, dat de vraagsteller inmiddels Canadees burger geworden is, hierop enige invloed?

Om met de laatste vraag te beginnen: het antwoord daarop is: neen. Voor het overige: de lezer kan trachten iets te bereiken met een brief rechtstreeks aan de notaris. Klagen bij de Broederschap van Notarissen heeft geen zin. In welk opzicht zou de notaris medeplichtig kunnen zijn? Een notaris gedraagt zich in principe volkomen passief; als partijen bij hem komen met een plan als hier omschreven zal hij dat voor hen vastleggen in een schriftelijke overeenkomst; als ze bij hem komen om te scheiden en te delen zal hij een ontwerp-acte van boedelscheiding voor hen opmaken overeenkomstig de wet en eventuele testamenten; als men wenst dat hij gelden beheert zal hij dat doen etc. Maar hij doet niets op eigen gezag; hij handelt uitsluitend in opdracht van de erfgenamen en overeenkomstig hun wensen.

Het is waar; als vertrouwensman zal hij gewoonlijk invloed hebben op de betrokkenen en hij kan met die morele invloed veel doen. Hij kan bemiddelen in verschillen van mening, aandrang uitoefenen tot samenwerking, er-

RECHT EN KROM
IN CANADA
door
Mr. L. Verbeek
121 Evelyn Crescent
Toronto 9, Ont.

op toezien dat contante gelden e.d. werden gestort op een "neutrale" bankrekening etc. Maar dat betekent niet dat hij onder enigerlei verplichting staat om deze goede diensten met goed succes te verlenen. De verantwoordelijkheid berust uiteindelijk bij de deelgerechtigden in de boedel en bij hen alleen. Zij zijn jegens elkander verplicht tot behoorlijke afwikkeling.

De Nederlandse wet gaat ervan uit "dat niemand verplicht is in een onverdeelde boedel te blijven". M.a.w. in principe kan iedere partij ten allen tijde boedelscheiding vorderen. Hij doet dat b.v. door met een notaris een afspraak te maken voor een samenkomst te diens kantore en de betrokkenen daarvoor uit te nodigen. Werken zij niet mede, dan kunnen ze daartoe in rechte worden gedwongen. Zo nodig zal iemand worden aangewezen om hen bij de boedelscheiding te vertegenwoordigen. Werken zij wél mede, maar rijzen er zwarigheden (m.a.w. ze verschijnen wel, maar men wordt het niet eens) dan zal de notaris acte maken van de gerezen zwarigheden en daarover moet dan de rechtbank beslissen.

In principe dus kan te allen tijde boedelscheiding worden gevorderd. Nu bestaat de mogelijkheid dat partijen bij onderlinge afspraak overeenkomen om die scheiding uit te stellen (zoals hier blijkbaar gebeurd is) en dat is dan wettelijk geldig, edoch voor niet langer dan 5 jaren. Na expiratie van de 5 jaren kan het de afspraak voor een gelijke termijn worden verlengd.

Ik weet niet of vraagsteller iets heeft "getekend" en zo ja, wat. Ik moet dus een zeker voorbehoud maken. Maar als de kwestie zo eenvoudig is als hij in zijn brief uit een zet, dan is die afspraak omtrent het uitloten waarschijnlijk nu niet meer bindend.

Waarop heeft hij dan recht? Op zijn aandeel (klaarblijkelijk 1/12 — aangenomen dat het een gezin van uitsluitend "volle" broers en zusters is) in de waarde van de zaak (en eventuele verdere activa) ten tijde van het overlijden van de ouders. Laten we gemakshalve maar zeggen: ten tijde van het overlijden van de laatste ouder. Wéét hij die waarde? Is er destijds een inventaris en waardering opgemaakt? Zo ja, dan zal hij er maar op moeten vertrouwen dat zulks dan wel naar recht en billijkheid geschied zal zijn; dat de andere broers en zusters daarop wel hebben toegezien. Aanspraak op rente over dat aandeel heeft hij niet. Ook al duurt het nog zo lang.

Vraagsteller wil zich blijkbaar wel aan de gemaakte afspraak houden; als het maar eerlijk toe gaat. Welnu, het kan zijn dat hij in het bovenstaande een stok achter de deur heeft. Dat hij kan zeggen: Pas op, of ik beroep mij op de wet . . .

Of hij verstandig doet met de kwestie persoonlijk te behandelen is een andere vraag. Het lijkt mij niet.

De Kerken en de Echtscheiding

door Dr. R. Kooistra

II

Het is natuurlijk niet doenlijk in een blad als het onze breedvoerig in te gaan op de besluiten die alle verschillende kerken van de Reformatie hebben genomen ten aanzien van het huwelijk. We zullen ons moeten beperken. In onze voorgaande artikelen hebben we ook het "Herderlijk Schrijven van de Generale Synode der Nederlandse Hervormde Kerk" over "Het Huwelijk" aangehaald, we willen ons nu in onze slotbeschouwingen in hoofdzaak beperken tot de besluiten met betrekking tot de echtscheiding van de Gereformeerde kerken in Nederland en van de Christian Reformed Church in de U.S.A. en in Canada.

Het zijn in hoofdzaak drie problemen, die de aandacht vragen.

1) In welke gevallen kan de kerk een echtscheiding als "wettig" erkennen?
2) Welke tuchtmaatregelen dient de kerk te nemen ten aanzien van leden, die willen scheiden of gescheiden zijn?
3) Hoe bepaalt de kerk haar houding ten opzichte van leden, die, na al dan niet wettig gescheiden te zijn, hertrouwen willen? Kan een tweede huwelijk ook kerkelijk worden bevestigd? Kunnen leden, die na echtscheiding hertrouwd zijn, weer tot de Sacramenten worden toegelaten?

In de Gereformeerde kerken in Nederland is er na 1923 een vrij grote eenstemmigheid te constateren in het beantwoorden van bovengestelde vragen. Wie de besluiten van de Synode van Utrecht 1923 leest komt tot de conclusie dat de kerk, die zich door het Woord laat leiden, in haar besluiten moeilijk mis kan gaan en dat deze synode blijk gegeven heeft van grote wijsheid en bezonnenheid in een tijd toen er nog niet zoveel literatuur over het vraagstuk van de echtscheiding bestond als thans het geval is.

In de Christian Reformed Church is de situatie veél meer verward geweest, zoals we nader zullen zien.

Wat nu het *eerste* probleem betreft, de echtscheidingsgronden, kan gezegd worden dat de kerken van de Reformatie het er alle over eens zijn, dat naar Gods Woord echtscheiding veroorloofd is op grond van hoererij. Reeds in 1581 sprak de Synode van Middelburg uit: "Indien iemand vanwege echtbreuk van zijn echtgenote gegaan zijnde, met dezelve niet wederom begeert te verenigen, en zich tot een ander huwelijk begeven wil, zal de kerkeraad — wanneer hij de echtbreuk wettelijk voor de overheid bewezen heeft — verklaren dat zulks naar het Woord Gods geoorloofd is." Van tuchtmaatregelen tegen de "onschuldige" partij wilde deze Synode niet weten en tegen het tweede huwelijk wilde ze niet ageren.

Over de vraag of daarnaast kwaadwillige verlating in aanmerking komt hebben de Gereformeerde kerken geen uitspraak gedaan. In 1933 sprak de Synode van Middelburg uit, dat zulk een uitspraak het karakter zou hebben van een *confessionele* uitspraak en dat daarvoor 1 Cor. 7:15 onvoldoende grond zou zijn. "Om het eigenaardig (beeldsprakig) karakter van dit woord zal het nimmer met volstrekte zekerheid uit te maken zijn, of het al dan niet op de ontbinding van de huwelijksband doelt."

In de Christian Reformed Church heeft kwaadwillige verlating gegolden als een reden voor echtscheiding maar dit slechts gedurende twee jaren nl. van 1894 tot 1896, in welk laastgenoemde jaar de Synode haastig terugkeerde tot de vroeger ingenomen positie door uit te spreken: "Hoewel de Commissie weet, dat op dit punt het gevoelen van beroemde mannen, en ook de practijk in de verschillende afdelingen der Christelijke kerk verschilt, oordeelt de Commissie dat onze kerk blijve bij de practijk die tot nu toe door ons gevolgd is (sic! R.K.) en moedwillige verlating geen grond van echtscheiding kan zijn, dewijl zij daarvoor geen gronden kan vinden in de H. Schrift." (Acts. 1896, art. 62)

Wat betreft 1 Cor 7:15 heeft de Synode van 1957 uitgesproken:

"a. The teaching in 1 Corinthians 7:15 pertains only to Christians whose unbelieving marriage partners "depart" for deeply-seated religious reasons.

b. The teaching in 1 Corinthians 7:15 does not provide the Christian with a (second) ground for divorce.

c. The teaching in 1 Corinthians 7:15 absolves the Christian from the obligation to preserve a marriage broken or about to be broken by the divorce-proceedings of an unbelieving spouse acting from deeply-seated religious motives."

* * *

Het tweede probleem is dat van de tuchtmaatregelen ten aanzien van het die gescheiden zijn en dan natuurlijk vooral op andere gronden dan echtbreuk. Het derde, dat van een eventueel tweeede huwelijk, sluit zich nauw hierbij aan in de kerkelijke documenten.

Het besluit van de Gereformeerde kerken van Utrecht 1923 luidt aldus:

"1. dat de kerk zeer geroepen is, om, wanneer leden der gemeente op ongeoorloofde wijze of onder leugenachtige voorwendselen echtscheidingen verkrijgen, en evenzeer, wanneer zij daarna tot een nieuw huwelijk overgaan, tucht tegen hen te oefenen;

2. maar dat, wanneer na het begaan van deze zonde de schuldigen tot de gemeenschap der kerk willen terugkeren, de kerk alleen als eis kan stellen, dat deze zonde beleden en berouw over deze zondige daad getoond worde;

3. dat er dan alleen reden zou wezen voor de kerk om aan de oprechtheid van zulk een berouw te twijfelen, wanneer dezelfde zonde van lichtvaardige echtscheiding en hertrouw daarna herhaald zou worden."

Vooral over dit punt is er onder de leden van de Christian Reformed Church veel te doen geweest. In één van de vele rapporten over deze zaak wordt dan ook terecht gesproken over "the question which has so long agitated our church".

Wat toch was het geval? In 1952 werd uitgesproken in antwoord op een vraag uit 1947, dat iemand, die na gescheiden te zijn op onbijbelse gronden weer hertrouwd was, "cannot be a member of the Church unless in addition to confessing his guilt before the consistory he manifests his genuine repentance not only by means of a godly conduct in general, but also and specifically by means of ceasing to live (in the ordinary marriage relationship) with his present spouse." Absolute onthouding zou dus eis zijn in zo'n tweede huwelijk. Dit alleen tot de dood van de vroegere partner uit het eerste huwelijk. Daarna zou het tweede huwelijk de kracht van een wettig huwelijk kunnen hebben.

We citeren over deze zaak thans het rapport "Huwelijksproblemen" aangeboden aan de Gereformeerde Oecumenische Synode van Edinburgh in 1953: "In de gereformeerde Kerken van Nederland is nog steeds van kracht het besluit van de Generale Synode van 1923 om zich te verenigen met uitdrukkelijk vermelde *conclusies* van een door haar behandeld Rapport inzake echtscheiding, waartoe ook deze behoren: (lees: behoort, R.K.) dat de eis, dat de aldus gehuwden zich dan van elke huwelijksgemeenschap hebben te onthouden, in de Schrift geen genoegzame grond vindt, aan de consciëntiën een te zware last zou opleggen en de deur zou openzetten voor andere en nog veel ergere zonden . . ."

Het standpunt dat de Christian Reformed Church innam is wel te begrijpen, maar daarom nog niet juist. Het brengt enkel in rekening dat het huwelijk in wezen onverbrekelijk van karakter is, maar vergeet te veel de zondige wereld waarin wij leven en de hardigheid des harten, die, zoals wij reeds eerder hebben gezien, eigenlijk de enige "bijbelse" grond voor de echtscheiding kan heten.

Gelukkig hebben volgende Synodes van de Christian Reformed Church dit ook ingezien en zo kon in 1956 het volgende besloten worden:

"1. No substantial and conclusive Scriptural evidence has been produced to establish the thesis that parties remarried after being divorced on the ground of their own adultery, or divorced on non-Biblical grounds are living in continual adultery.

2. No substantial and conclusive Scriptural evidence has been produced to warrant the demand that a person remarried after being divorced on the ground of his own adultery, or divorced on non-Biblical grounds, must, in order

(Vervolg op pag. 11)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Verloofd:

DOUWE HOEKSTRA
en
MINKE HOGETERP

3 December 1960.
R.R. 1, Hampton, Ont.

Welke nette jongens, leeftijd 30—35 jaar voelen voor

CORRESPONDENTIE OF KENNISMAKING

met 2 nette meisjes? Brieven onder no. 1329, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

CORRESPONDENCE

Young men (17—27) are you looking for a penfriend? Are you know that there may be one for you in our list? Send $ 1.00 and our list will be in return mail. C.C.C. "The Penfriend", Box 1367, North Edmonton, Alberta.

Te koop:

EEN VIER SPELS ORGEL

met harp. In goede tsaat. A. Bosma, 672 West 5th St., Hamilton, Ont. FU 9-3466.

Direct ter overname:

EEN BEZET PENSION

(Boarders home) in uitbr. stad van Ontario. Lage huishuur. Gevraagd kl. goodw. som plus taxatieprijs v. ged. inventaris. Brieven onder nummer 1330, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Horlogemaker
J. SNIEDER
BROCK ST., SMITHVILLE
Telephone WAlker 6-7372

Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.
Hamilton Tel. nummer LI 5-2500.

---

125 Acre Dairy Farm

Groot houten huis met badkamer, furnace, 5 slaapkamers. Beste barn, silo, gemengd vee, hooi, graan, machinerie, bulkcooler en melkcontract. Dicht bij Smithville. Vraagprijs $ 32,000, met $ 10,000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

P.S. We hebben meer farms met melk contract.

Excellent 262 acre Farm

Clay loam soil, near paved road and Seaway Village, three large barns, double garage, seven room home, all modern conveniences. Price $ 25,000 - $ 8,000 down. With 90 head R.O.P. Holstein cattle, all new tractor machinery, price $ 50,000. Terms. Apply

CHARLES HEUVEL
R.R. # 2, Brinston, Ont.

Irving H. Miller Ltd.
REALTORS, PRESCOTT, ONT.

UIT VOORRAAD LEVERBAAR:

GOUD ELSJE SERIE

10 delen
(Nieuwste deel "Moeder Els")

Maartje de Wit Serie

met als nieuwste deel "Mevrouw Maartje". - $ 1.50 per deel.
Vele andere prachtboeken!

Chr. Book and Magazine Centre

Anton Lammers, 36 Longwood Road North, Hamilton, Ont.
Phone JA 2-1234

Holland Store

2542 Weston Rd.,
WESTON Tel. CH 6-2585
voor
Vers geslacht KONIJN
$ 0.75 per pond
ORDER NU!

MANAGEMENT SERVICES

Grote en kleine BEDRIJVEN

Boekhoudingen, Belastingen & Controle, Systemen & Analyses, Koop/Verkoop-service, Oprichting "Companies Limited & Partnerships". Hollandse/Canadese training en ervaring. Vertrouwelijke behandeling gegarandeerd.

117 Alhart Dr., Thistletown, Ont. CH 6-2739

REGELMATIGE DIENST NAAR

Rotterdam!

De populaire en voordelige RYNDAM van de HOLLAND-AMERIKA LIJN een vaste dienst tussen Canada en Rotterdam via Southampton en Le Havre.

Of U in 1961 voor zaken of plezier naar Europa gaat, reist per Holland-Amerika Lijn, "U vaart er wel bij"

VAN HALIFAX:
26 Januari 25 Febuari 24 Maart*

VAN QUEBEC:
14 April*

VAN MONTREAL:
9 May 4 June 29 June

EVENEENS AFVAARTEN VAN NEW YORK...

Bezoekt New York, "het wereld ontspanningscentrum" als een aantrekkelijk begin van Uw reis naar Europa.

De veelvuldige afvaarten van New York naar Rotterdam geven U voldoende keus voor aansluiting op Uw eigen reisplannen.

VAN NEW YORK:

MAASDAM: 5 Jan., 11 Feb., 10 Maart.
WESTERDAM: 7 Jan., 4 Feb., 4 Maart.
NOORDAM: 21 Jan., 18 Feb., 18 Maart.

***Speciale "Tulip Time" afvaarten**

Boekt Tijdig bij Uw Reisbureau.

Holland-America Line

MONTREAL, TORONTO, HALIFAX, WINNIPEG, VANCOUVER

Hollandse Scheurkalenders

Maranatha, Filippus Honigdroppels, Kruimkens van 's Heren Tafel, Gezelle Meerburg, $ 1.50 postpaid. Oranjekalender $ 1.25 postpaid. Daily Manna Calendar $ 2.25 postpaid.

Christmas kaarten met tekst $ 1.10 postpaid.

Succes-Agenda's en Refills ook verkrijgbaar bij

VAN DELFT'S
Book- and Gift Shop
1058 Main St. W., Hamilton, Ont.

HEBT U LAST

van aambeien, astma, bedwat., blaasontst., bloedarm., zenuwzwakte, galsteen, -stuwing, -braken, -blaasontst., hartzwakte, hoge bloeddruk, huiduitslag-zweren-puisten-jeuk, ischias-jicht-reuma of iets anders?

Prachtresultaten met de onschad., vanouds bekende FLORAKRUIDEN. Broch. en inl. gratis.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

TRADE YOUR DAIRY FARM

voor een prima 12 acres fruitfarm. Met alle machines, prima modern huis en gelegen aan River Road, Niagara Township. Contact:

Medard Verdegem
REAL ESTATE
3 Benson Dr., St. Catharines, Ont.
Ph. WE 4-1948

FARMS FOR SALE
in the
Collingwood, Ont.
area

90 miles north-west of Toronto. Prices: $ 5,000 to $ 20,000. General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Write to Mr. W. G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hunrontario St., Collingwood, Ont. Phone 1481 R.

Church Services 10 A.M. and 2.30 P.M.

SCHOOL ACCIDENT INSURANCE

Tenders Wanted

The Ontario Alliance of Christian Schools requests tenders for

COLLECTIVE ACCIDENT INSURANCE FOR CHILDREN ATTENDING THE CHRISTIAN SCHOOLS IN ONTARIO. Present enrollment is approximately 2600 children, but is increasing rapidly.

Quotations stating full description of coverage, premium (per child and per family), percentage of participation, etc. should be sent to the secretary, 2 West 4th St., Hamilton, Ont., not later than February 1, 1961.

Vraag Catalogus en zie ook onze **PRIJZEN!!**

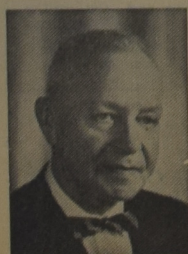
BOEKEN
GRAMOFOONPLATEN
TROUWKAARTEN

Vergelijk PRIJZEN! en Uw adres is dan

Speelman's Bookhouse

7 LIPPINCOTT ST. E. WESTON (ONT.) CH 1-0407

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF
43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

Uw vertrouwd adres voor

Real Estate
Hypotheek
Taxaties

in METRO TORONTO
is
GERRIT BROOS

Vertegenwoordiger van
HARVEY KEITH, Realtor
181 Eglinton Ave. East,
Toronto
Tel. Zaak: HU 7-3333,
Thuis: BA 5-5139

Tel Garage RU 3-0736 Tel. Huis CH 4-8743

JACK'S GARAGE
1145 LAWRENCE AVE.
(Lawrence - Caladonia)
IS OVERGENOMEN DOOR

W. C. HOEYENBOS

Prima service, eerste klas vakmanschap (licensed mechanics) en concurrerende prijzen voor onderhoud, reparatie etc maken JACK'S GARAGE

Het Vertrouwde Adres Voor Uw Car
Front Wheel Alignment and Wheel Balance

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Truro, N.S. J. Kunst te Galt, Ont.

Te Halifax, N.S. W. L. Vande Beek te Richmond, B.C.

Te Edmonton, Alta (Minister of Evangelism) Al. J. Vander Pol te Drayton, Ont.

PICTON, Ont. — Rev. J. Betten, die zes jaar lang de Chr. Ref. Church alhier gediend heeft, is thans met emeritaat gegaan. In verband hiermee werd een afscheidsavond gehouden onder leiding van Mr. Ch. Huizinga waarop het woord gevoerd werd namens de kerkeraad door Mr. G. Huiskamp, namens de Young People Society door W. Dijkstra, namens de Mannenvereniging door A. Kuipers, namens de Ladies Aid Society "Ruth" door Mrs. K. De Vries en namens de Ladies Aid Society "Mary and Martha" door Mrs. P. Doornbos.

Verder werden toespraken gehouden door de Superintendant van de Zondagsschool Mr. A. Tigchelaar, door Y. Van Soelen namens de Boys' Club, namens de Zangvereniging door P. Doornbos en namens de Emigratievereniging door E. Wemekamp.

Verschillende geschenken en blijken van waardering werden aangeboden aan Rev. en Mrs. Betten, terwijl voorts muziek, zang en voordrachten bijdroegen tot het welslagen van de avond.

Rev. Betten ging op 13 November voor het laatst voor in de dienst des Woords. Na de avonddienst sprak Rev. J. E. F. Dresselhuis van Belleville namens de classis en namens de gemeente van Belleville, waarvoor Rev. Betten enige tijd consulent geweest is.

CHR. REF. CHURCH

PLANNEN VOOR KERK-INSTITUERING IN B.C.

Naar wij vernemen hebben een aantal leden van de First Christian Reformed Church of New Westminster, B.C. stappen genomen om te komen tot de instituering van een nieuwe gemeente.

Deze gemeente zal dan waarschijnlijk de naam dragen van Surrey Christian Reformed Church.

ROOMS-KATHOLISCISME IN DUITSLAND

Als gevolg van de na-oorlogse volksverhuizing is het aantal Protestanten in West-Duitsland toegenomen. Een merkwaardige uitzondering vormt Beieren. Het Beierse Bureau voor de statistiek meldt namelijk dat deze staat nog voor 72% rooms-katholiek en voor 26% protestant is ,evenals voor de oorlog.

Hoewel het grootste deel van Duitsland's Evangelische bevolking in de Sovjet-zône woont, is de Westduitse Bondsrepubliek thans voor 51% protestant en voor 45% rooms-katholiek.

DE KERKEN en de Echtscheiding

(Vervolg van pag. 9)

to prove the sincerety of his repentance, cease living in the ordinary marriage relationship with his present spouse."

Om dit besluit te vrijwaren tegen misverstand heeft de Synode daarna in verschillende uitspraken nog bevestigd, het heilig karakter van het huwelijk te willen handhaven, dat personen die gescheiden en hertrouwd waren alleen dan kunnen worden toegelaten of hertoegelaten tot de kerk als ze blijk geven van oprecht berouw over hun zonden en dat dit toelaten niet zal geschieden dan met advies van de Classis en tenslotte dat de kerkeraden elk geval op zichzelf zullen bezien "in accordance with the given situations".

Toch zijn er aanvankelijk nog heel wat protesten gehoord uit de kring van de leden. Zelfs twee Classes zonden "overtures" naar de volgende Synode. Maar na veel geharrewar besloot de Synode dat de zaak nu duidelijk genoeg was en dat geen nieuwe studiecommissie in het leven behoefde te worden geroepen om de besluiten van de voorgaande Synode nader toe te lichten.

Zien we het wel, dan zijn de gemoederen langzamerhand wat tot rust gekomen in deze zaak. Natuurlijk kan men moeilijk ontkennen, dat de tegenstanders van de besluiten van 1956 een moeilijke vraag stelden toen ze zeiden: Is hertrouw na echtscheiding slechts een zondige daad of het aangaan van een zondige "relationship"? En als zo'n 2de huwelijk een zondige verhouding (continuous adultery, met een hard woord) is, wanneer houdt deze verhouding dan op zondig te zijn? Verjaart de zonde als je ze maar lang genoeg bedrijft? Maar ook in het stellen van deze vragen zien we weer een rechtlijnig redeneren vanuit de norm, dat niet genoeg recht laat wedervaren aan de boosheid en hardigheid des harten. Past men immers eenzelfde redenering toe op een "normaal" eerste huwelijk, dan is het de vraag of dat ook wel een huwelijk mag heten in de Schriftuurlijke zin van het woord en ook niet "relationship of continuous adultery" moet worden genoemd, vgl. Matth. 5:27-30 en vs. 48.

Daarom verwerpen we ook de conclusie van Mr. H. Hanko in "The Standard Bearer" van de Protestant Reformed Church als hij schrijft: "While divorce and even remarriage under certain conditions were never condemned in the Old Testament, it must be severely condemned in the New. We live no longer in that eerie shadow of types. We live in the glorious light of the full revelation of Jesus Christ." Hier wordt de geschiedenis der openbaring tot wegbereidster van het perfectionisme. Op deze wijze zou echter de kerk haar karakter verliezen als de gemeenschap der gelovigen.

De vragen, die ons nu nog resten, liggen op het terrein van de taak der Overheid en de verhouding tussen kerk en staat.

R. Kooistra

DE C.T.U.C. AANGEVALLEN DOOR DE NEUTRALE UNIONS TE HAMILTON

Negentien Construction-Unions te Hamilton besloten tot een "one day shutdown" op een Vrijdag in November.

Doel: de organisatie van duizenden construction workers in de city.

De organisatoren van de staking vielen ook de CTUC, de Christian Trades Union of Canada aan, omdat deze Union genoegen neemt met lagere lonen dan de Neutrale Unions doen.

We lezen in de Hamilton Spectator van Nov. 15, 1960: The CTUC is a 400-member organization which bargains for employees of 22 Hamilton contractors.

Laten we deze CTUC in onze gebeden opdragen aan God, dat Hij deze nog zo jonge en kleine Christelijke Vakorganisatie in Canada helpe in haar zware strijd tegen de sterke machten, die haar haar bestaansrecht ontzeggen.

BLADVULLING

Don't save ALL your smiles for the parlor. Use a few in the kitchen.

☆

Instead of talking often — think;
Instead of seeing often — blink;
But never tell of all you know.
And listen as along you go,

SCHOOLNIEUWS

FRUITLAND, Ont. — After years of looking forward to have our own school, we have now started building a school. The walls are already there and we hope to get the roof on before the winter starts so that the work inside can be finished during the winter and spring.

We bought a large lot which is levelled and ready to be sown with grass next spring. Our goal is to have it debt-free by September 1961, when we hope to open the school; it looks as if we will not be far from that goal.

It will be a 3-room school and we expect to start with appr. 100 children. We are thankful to the Lord for what He has done to us.

De Here heeft tot Zich genomen in Zijn heerlijkheid ons trouwe lid

Mrs. CORNELIA VAN GEEST.

Met liefde en toewijding heeft zij steeds voor onze vereniging gewerkt.

Onze Hemelse Vader heeft haar man en kinderen deze troost gegeven, dat zij wist aan Wien zij zich vertrouwde.

God is een toevlucht voor de Zijnen.

"Ladies Chr. Fellowship Society", Fruitland.